

Η διάθεση της **ιστορίας του Νεμάνια** & των τραγουδιών της συλλογής το **τέρας ξανά στη γιορτή** (+το κρυφό τραγούδι 'βροχή') είναι *ελεύθερη* κάτω από άδειες *Creative Commons* στην ηλεκτρονική σελίδα www.nemania.gr

Αν θέλετε να βοηθήσετε τη προσπάθειά μας για *ελεύθερο περιεχόμενο* και *ερασιτεχνισμό* μπορείτε να αγοράσετε αντίτυπα του βιβλίου. Επίσης αν έχετε εκδοτικό οίκο, μουσική σκηνή κτλ και ενδιαφέρεστε να συνεργαστείτε μαζί μας, στείλτε ένα email στο elroi.nemania@gmail.com

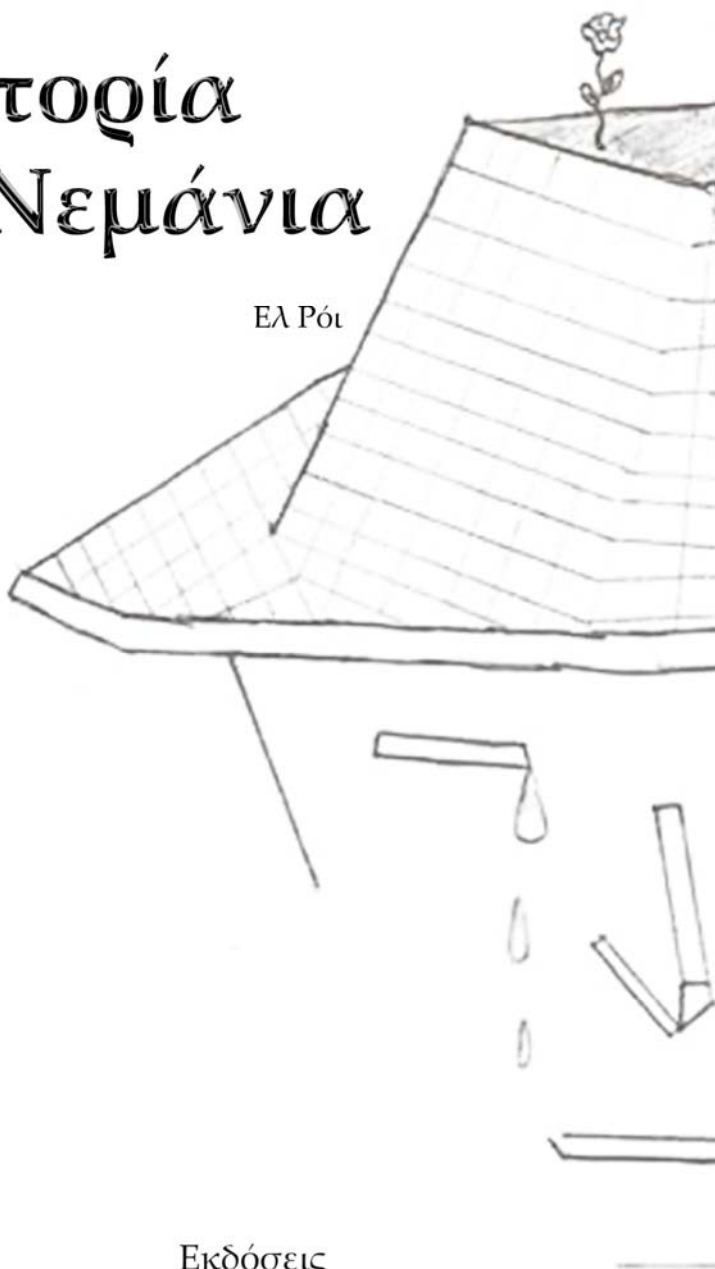
Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφτείτε το www.nemania.gr

Η παρούσα έκδοση είναι σε 19 cm x 26 cm (σελίδες 50). Το βιβλίο είναι σε 13 cm x 19 cm (σελίδες 75).

Βρήκατε λάθη; Στείλτε τις διορθώσεις σας στο elroi.nemania@gmail.com

Η ιστορία του Νεμάνια

ΕΛ Ρόι

Εκδόσεις
D(EN)ORIZETAI

Η ιστορία του Νεμάνια

Ελ Ρόι

Δεκέμβρης 2008

Ιωάννινα

Πρώτη έκδοση:

Το παρόν δημοσιεύεται με άδεια Creative Commons

Attribution-Non commercial-Share Alike 3.0 Greece - 2008

Περισσότερες πληροφορίες για τα πνευματικά δικαιώματα του βιβλίου και των τραγουδιών στο www.nemania.gr και στην επιλογή «copyright»

Το παρόν έργο αποτελεί μια παραγωγή των εκδόσεων **Δ(ΕΝ)ΟΡΙΖΕΤΑΙ**

Για επικοινωνία με το συγγραφέα και τους συνθέτες στείλτε τα mail σας στο: elroi.nemania@gmail.com

Για παραγγελίες και οικονομική υποστήριξη των έργων μας επικοινωνήστε με: elroi.nemania@gmail.com

Η ελεύθερη διάθεση των τραγουδιών της συλλογής «το τέρας ξανά στη γιορτή» και του κρυφού τραγουδιού «βροχή» γίνεται μέσω του www.nemania.gr

Η ιστορία του Νεμάνια γράφτηκε το 2005 στην Ολλανδία από τον Ελ Ρόι. Δεν έχει διευκρινιστεί αν πρόκειται για αληθινή ιστορία.

Χωρίς τους Ηλία, Γιάννη, Χάρη, Άκη, Έφη, Άρη και τη μικρή Ειρήνη το έργο αυτό δεν θα είχε πραγματοποιηθεί ποτέ.

Λίγα λόγια από το συγγραφέα:

Όποιος μπει στον κόπο να αρχίσει να διαβάζει την ιστορία του Νεμάνια, παρακαλώ να την τελειώσει κιόλας.

Δε θα του αρέσει καθόλου αν μάθει ότι δεν κάνατε κάτι τέτοιο. Ευχαριστώ εκ μέρους του...

Πρόλογος:

Θα σας πω, ή μάλλον θα σας γράψω, μια αληθινή ιστορία που μόνο αληθινή δεν είναι.

Μιλάει για το τι γίνεται όταν κάποιος καταλαβαίνει ότι η πλατεία που ζει δεν είναι τόσο μεγάλη και ελεύθερη όσο λένε, αλλά τριγύρω έχει γκρίζα τείχη.

Μιλάει για έναν άνθρωπο που του είπαν ότι είναι κάποιος, αλλά δεν τους πίστεψε. Μιλάει για φωτιές και πλημμύρες, για λιακάδες και γιορτές.

Μιλάει για τη ζωή.

Μέρος Πρώτο:

“Αν οι σκέψεις γίνουν σιωπή, τότε δε θα τις ακούς και θα τρομάξεις.
Τότε θα τρομάξεις ακόμα κι όταν ονειρεύεσαι”

I

**Από το ημερολόγιο του Νεμάνια:*

“Σήμερα αποφάσισα να φτιάξω κι εγώ ένα ημερολόγιο. Το ονομάζω λοιπόν, το επίσημο αποχωρητήριο των σκέψεών μου...”

Έτσι ο Νεμάνια άρχισε να κρατά ημερολόγιο. Ονειρευόταν κάποτε όταν πεθάνει, ή ακόμη καλύτερα εν ζωή, ένας μεγάλος εκδοτικός οίκος να εκδώσει ένα βιβλίο με τίτλο: *“Το ημερολόγιο του Νεμάνια”* και φυσικά να γίνει παγκοσμίως το best seller της χρονιάς.

Όμως δεν είχε προφτάσει να κάνει κάτι σημαντικό στη ζωή του. Ποιος θα ενδιαφερόταν να διαβάσει το ημερολόγιο ενός ασήμαντου, κοινού θνητού; Πάντα πίστευε ότι γεννήθηκε για να γίνει κάποιος μεγάλος. Ότι το πεπρωμένο του ήταν φτιαγμένο από την πιο σπάνια φλέβα χρυσού. Πίστευε ότι θα γίνει κάποιος που θα τον σέβονται όλοι. Του άρεσε όταν του λέγανε οι άλλοι πρώτοι καλημέρα. Ένιωθε σημαντικός. Ο κόσμος τριγύρω φώναζε : *“Άντε βρες μια καλή δουλειά, ένα ωραίο σπίτι και μια τίμια γυναίκα να φτιάξετε μαζί μία σωστή οικογένεια...”*. Μα ο Νεμάνια θα έδινε τα πάντα για να του εκδώσουν το *ημερολόγιό* του.

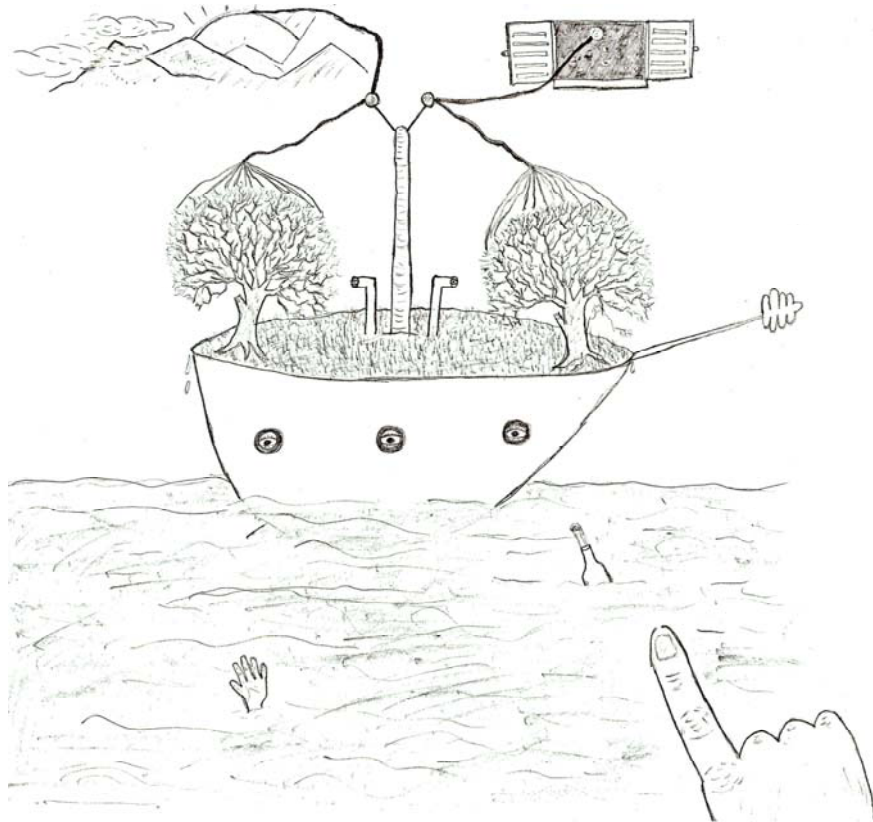
Και ήταν αποφασισμένος γι' αυτό.

II

Στα είκοσι τρία του δεν είχε κάνει και πολλά πράγματα. Δεν είχε καταφέρει να τελειώσει το πανεπιστήμιο (παράτησε μια σχολή λογιστικής που είχε περάσει) και εργαζόταν περιστασιακά σε διάφορες δουλειές (περίπτερα, καθαριστήρια, εστιατόρια κλπ), δουλειές που του εξασφάλιζαν τα προσωπικά έξοδα, αλλά ποτέ δεν έμεινε κάπου παραπάνω από μερικές βδομάδες γιατί τίποτα απ'αυτά δεν τον γέμιζε.

Οι γονείς του, άνθρωποι μεσοαστικής τάξης, του έδωσαν σωστή ανατροφή με τις αξίες και τα ιδανικά της κοινωνίας. Μόνο που δεν του είχαν μιλήσει ποτέ για τα *τείχη*. Πίστευαν ότι ο Νεμάνια, όπως οι περισσότεροι άνθρωποι, θα μείνει στη στρογγυλή *πλατεία* που τον μεγάλωσαν και δε θα θελήσει να μάθει για αυτά...

*Σχέδιο του Νεμάνια:

Του άρεσε πολύ το σινεμά, μπορούσε να κάθεται και να βλέπει τη μια ταινία μετά την άλλη. Αγαπημένη του ήταν το “Η ζωή είναι ωραία” με τον Ιταλό Ρομπέρτο Μπενίνι κι όλες οι ταινίες του Στάνλεϊ Κιούμπρικ. Περίεργοι συνδυασμοί. Έτσι ήταν σε όλα. Του άρεσε να ακούει Nirvana μα και U2, να διαβάζει Νίτσε και Γκιμπράν. Οι ήρωες που θαύμαζε μικρός ήταν ο μικρός πρίγκιπας, ο αστυνόμος Σαϊνης αλλά κι ο Κόναν ο βάρβαρος.

Μπορούσε την ίδια στιγμή να έχει δύο αντίθετες απόψεις και να υποστηρίζει και τις δυο με θέρμη και επιχειρήματα. Έτσι είναι ο έξυπνος άνθρωπος έλεγε. Έχει ταυτόχρονα δύο αντίθετες απόψεις. Έτσι είναι τα πάντα. Έχουν ταυτόχρονα δύο αντίθετες απόψεις, δύο αντίθετες πλευρές. Άλλα είναι ένα. Ένα.

Κάτι περίπου σαν το Μεγάλο Ένα...

III

Ο Νεμάνια συνήθιζε να μιλάει στους ανθρώπους τριγύρω του για την αξία του πνεύματος που ‘ναι σκλαβωμένο στα όνειρα και ελεύθερο στα βήματά του, για την περιπλάνηση του μικρού πρίγκιπα, για τον αγώνα της ανύψωσης στον υπεράνθρωπο που δίδασκε ο Ζαρατούστρα, για τα λόγια του αλχημιστή προς όλους αυτούς που υπηρετούν τον Καλό Αγώνα, για τη διδασκαλία του προφήτη του Γκιμπράν, για την αναζήτηση του Σιντάρτα και για την αλήθεια του Μεγάλου Ένα που πρόσφατα είχε ακούσει. Σκωπτικά βλέμματα, χλευασμό και αδιαφορία εισέπραττε η ψυχή του.

**Email στον Έλιος:*

“Άκουσα πρόσφατα ότι είμαι μίζερος. Άκουσα επίσης ότι είμαι αφελής και ονειροπόλος. Θα πρέπει να σκέφτομαι ρεαλιστικά λένε και να μην βλέπω το ποτήρι μισογεμάτο.

Μα είμαι ρεαλιστής! Δε το βλέπω μισογεμάτο, ούτε μισοάδειο.

Το βλέπω απλώς μισό.

Έχω μάθει για το Μεγάλο Ένα. Κι εσύ ξέρεις, όλοι ξέρουν βαθιά μέσα τους πως έχουν παρατήσει το ταξίδι τους. Πως είναι πολύ μακριά από τον αληθινό προορισμό τους. Σταμάτησαν από τα γκρίζα τείχη κι ας μη τα συνάντησαν ποτέ. Πρόσφατα διάβασα σ’ ένα βιβλίο για αυτά, όμως πάντα αισθανόμουν ότι υπάρχουν. Θα ψάξω και θα ανακαλύψω τι ακριβώς κρύβεται από πίσω. Το υπόσχομαι.

Βαρέθηκα την πλατεία.

Τα λέμε φίλε!

N.”

Αντικοφορμιστής και αντιδραστικός από μικρός ο Νεμάνια. Μα και ματαιόδοξος. Θα γίνει κάποτε μεγάλος, πίστευε. Θεωρούσε τον εαυτό του πολυπράγμων. Ποιητή, μουσικό, καλό αθλητή, φιλόσοφο, ζωγράφο, ουμανιστή της εποχής.

Ημιμαθής δηλαδή.

Ίσως να' ναι έτσι.

**Από το ημερολόγιο του Νεμάνια:*

“Αν οι σκέψεις γίνουν σιωπή, τότε δε θα τις ακούς και θα τρομάζεις. Τότε, θα τρομάζεις ακόμα κι όταν ονειρεύεσαι.

Όμως τα όνειρα, ας ζουν σε κάστρα, δε σκοτώνουν, αλλά σκοτώνονται. Έτσι λένε οι μονομάχοι και οι ιππότες, έτσι έμαθα να λέω και 'γω. Μόνο που αυτοί ένα βράδυ σκόνταψαν και έπεσαν στο μεγάλο λάκκο κι από τότε δε ξαναβγήκαν, χάθηκαν.

Μας άφησαν μόνους...”

Ονειροπόλος, απαισιόδοξος, μα και αισιόδοξος μαζί. Ξέρει για το Μεγάλο Ένα όπως είπαμε.

**Συνέχεια από το ημερολόγιο:*

“Πριν τρεις μέρες πήγα στην πλατεία, σε ένα παλιό βιβλιοπωλείο και έμαθα για τα τείχη. Σήμερα το βράδυ θα πάμε με τον Έλιος στην άκρη της πλατείας να δούμε πόσο απέχουν από εδώ.

Δεν ξέρω τι χρειάζεται να πάρω μαζί. Το βιβλίο έλεγε ότι για να καταφέρω να φτάσω και να περάσω τα τείχη πρέπει πρώτα να πιστέψω.

Πίστη. Θα τη βρω... Ελπίζω”

IV

Βρέθηκαν με τον Έλιος στο κέντρο της μεγάλης στρογγυλής πλατείας την ώρα που είχαν ορίσει. Ο πάντοτε συνεπής Έλιος ήταν εκεί ακριβώς στην ώρα του. Ο Νεμάνια ήρθε λίγο αργότερα με ένα χαμόγελο επιτυχίας.

“Τώρα θα βρω τα τείχη, θα μάθω τι υπάρχει από πίσω. Έτσι θα γίνω διάσημος και θα μου εκδώσουν το ημερολόγιο” σκεφτόταν.

Ο Έλιος αμφέβαλλε:

“Αχ Νεμάνια, πιστεύεις οτιδήποτε διαβάξεις! Σκέψου λογικά! Αν υπάρχουν τα γκρίζα τείχη, από εμάς περιμένει ο κόσμος να τα ανακαλύψουμε; Κάποιοι άλλοι θα το είχαν κάνει ήδη!”.

“Τις ίδιες ερωτήσεις, τις ίδιες αμφιβολίες! Ίσως κι αυτοί πριν από μας το ίδιο να είχαν σκεφτεί και να σταμάτησαν το ταξίδι τους. Εξάλλου το βιβλίο το έλεγε ξεκάθαρα: Έχε πίστη” αποκρίθηκε ο Νεμάνια.

“Όμως αυτός που έγραψε το βιβλίο, είχε φτάσει στα τείχη! Άρα δεν είμαστε οι πρώτοι που πηγαίνουμε προς τα ‘κει!” απάντησε με στόμφο ο Έλιος.

“Την εποχή που γράφτηκε το βιβλίο, τα δέντρα ήταν πιο χαμηλά και τα γκρίζα τείχη φαίνονταν σχεδόν με γυμνό μάτι από τη πλατεία. Συγκεκριμένα αυτός που έγραψε το βιβλίο προσπάθησε κάποτε να φτάσει στα γκρίζα τείχη, αλλά δεν τα κατάφερε, δεν άντεξε και γύρισε πίσω. Έχουν βέβαια κάποιοι πετύχει να πάνε ως εκεί, όμως παραμένει μέχρι σήμερα μυστήριο τι ακριβώς υπάρχει από πίσω. Πολλά λέγονται, μα τίποτα δεν έχει αποδειχθεί. Κανείς δε μιλάει ξεκάθαρα γι’ αυτά! Δεν είναι μακριά, διάβασα. Με τα πόδια μισή μέρα δρόμος, ίσως και λίγο παραπάνω. Υπολογίζω ως την αυγή να έχουμε φτάσει” είπε ο Νεμάνια.

Για το υπόλοιπο της διαδρομής οι δύο φίλοι παρέμειναν σχεδόν αμίλητοι. Μια φορά ο Νεμάνια ζήτησε νερό από το φίλο του, που είχε στο σακί ένα μεγάλο μπουκάλι. Ο Έλιος σχεδόν πάντα αμφέβαλλε για την ύπαρξη των τειχών. Μα καμιά φορά παρασυρόταν από το θυελλώδη λόγο του Νεμάνια και πίστευε. Ο Έλιος ήταν κι αυτός έξυπνος άνθρωπος. Είχε ταυτόχρονα δύο αντίθετες απόψεις.

“Στάσου, θέλω να βγάλω φωτογραφία την ανατολή του Ηλίου” είπε.

“Περίμενε. Σε λίγα λεπτά λογικά πρέπει να φτάνουμε στα τείχη. Θα ανεβούμε εκεί ψηλά και θα την τραβήξεις από καλύτερη θέση.” απάντησε ο Νεμάνια. Ο Έλιος, απογοητευμένος και κουρασμένος από τη άκαρπη μέχρι στιγμής έρευνά τους, αγανάκτησε: “Πού τα βλέπεις τα τείχη; Ακόμα δε φαίνονται καν στον ορίζοντα και συ μου λες ότι φτάνουμε σε λίγο; Άφησέ με να κάνω τη δουλειά μου τώρα!”

Τότε ο Νεμάνια σώπασε. Ακούγοντας τον Έλιος να μιλάει για δουλειά, θυμήθηκε ότι στη ζωή του έχει κι άλλον ένα μεγάλο στόχο. Να εκδώσει το ημερολόγιό του.

Όμως το είχε ξεχάσει στο σπίτι! Καταστροφή! Πώς θα κρατήσει σημειώσεις και θα ζωγραφίσει ότι θα δει, τώρα που φτάνουν στα τείχη; Όταν επιστρέψει στη μεγάλη πλατεία θριαμβευτής, αφού θα έχει βρει αυτό που τόσο πολύ ποθεί, πώς θα σημειώσει αυτά που έζησε στο ταξίδι του; Εκ των υστέρων σίγουρα κάτι θα ξεχάσει!

Επιπλέον, θα λείπει η αυθεντικότητα και η πηγαία έμπνευση από ό,τι γράψει και ζωγραφίσει. Θα είναι βαθύ πλήγμα για τη φήμη του ημερολογίου. Δε θα πουλήσει πολύ όταν εκδοθεί, καθώς το σημαντικότερο κομμάτι του θα είναι γραμμένο εκ των υστέρων!

“Γυρίζουμε πίσω”

“Τι; Μιλάς σοβαρά; Τώρα κατάλαβες ότι δεν υπάρχουν τείχη; Άντε, επιτέλους καιρός ήταν!” φώναξε με περίσσια αγανάκτηση, αλλά και ανακούφιση συνάμα ο Έλιος.

“Ξέχασα το ημερολόγιο σπίτι. Το χρειάζομαι” είπε ξεφυσώντας ο Νεμάνια.

Δεν είχε πολύ όρεξη για συζήτηση ο Έλιος, καθώς η κούραση, η νύστα και η πείνα τον είχαν γονατίσει. Ήθελε οπωσδήποτε να γυρίσουν πίσω χωρίς να τον νοιάζει και πολύ ο λόγος. Έτσι κι έγινε.

**Από το ημερολόγιο του Νεμάνια πριν αναχωρήσει για το ταξίδι προς τα τείχη:*

*“Η ψυχή μου ξέρει τι τράβηξα,
για να μάθω την αλήθεια...
Δε θα μου πουν αυτοί τι να κάνω.
Ούτε εσύ να τους ακούς...”*

Μα τους ακούς...

Γιατί;;

*Βολέψου στα μαξιλάρια που κάθεται,
εγώ δε θα βολευτώ...*

*Θα 'μαι ελεύθερος κι ευτυχισμένος...
Θα 'μαι ελεύθερος κι ευτυχισμένος...*

*Ξέρω που ζω...ή νομίζω ότι ξέρω;;
Είμαι ελεύθερος...ή νομίζω ότι είμαι;;*

Πω ,πω..πολλές σκέψεις για σήμερα,
καλύτερα ας κοιμηθώ...

...Καλημέρα!!”

*Από το ημερολόγιο του Νεμάνια μετά το ταξίδι προς τα τείχη:

“Πάλι δεν τα κατάφερα. Δεν είμαι ελεύθερος. Χθες βράδυ τουλάχιστον δεν κατάφερα να είμαι. Δε συνέχισα για τα τείχη, γιατί δεν μπόρεσα να αφήσω σπίτι τη φιλοδοξία μου. Εξαρτιέμαι από αυτή. Μου τρώει τα σωθικά μέρα με τη μέρα...

Μα τι να κάνω, κακό είναι να’ χω όνειρα; Πότε, λοιπόν, γίνεται το όνειρο μταιοδοξία; Πώς γίνεται το όνειρο οδηγός και σε βοηθάει να ξεφύγεις από την παγίδα αυτή; Με σιχαίνομαι, μα και με καταλαβαίνω...”

Ο Νεμάνια ήξερε τον εαυτό του, μα δε μπορούσε να χειριστεί σωστά το φράγμα του. Ή θα ήταν εντελώς κλειστό, ή ορθάνοιχτο.

Όμως ευτυχώς κάτι είχε ακούσει για το Μεγάλο Ένα.

Ήταν σε καλό δρόμο.

V

Ένα από τα προσόντα του Νεμάνια ήταν, ότι καταλάβαινε πολύ καλά τους άλλους. Ήταν ο ψυχολόγος της παρέας. “Καταλαβαίνω τους ανθρώπους” έλεγε, “γιατί τους θαυμάζω”.

*Από το ημερολόγιο του Νεμάνια:

“Θαυμάζω τους ανθρώπους που ξέρουν να αγαπούν χωρίς να προσμένουν τίποτα σ’ ανταπόδοση. Αυτούς καταλαβαίνω. Τους άλλους τους βάζω στις απορίες μου. Όπως έκανα στα Μαθηματικά. Ό,τι απορία ή ερώτηση είχα, την έγραφα σε ένα τετράδιο και ρωτούσα τον κύριο. Και τώρα έτσι κάνω. Ρωτάω τον Κύριο. Κάθε βράδυ. Μα δε μ’ απαντάει. Ίσως ξέρει τι κάνει (αν δεν έχει πεθάνει)... Όμως, ποτέ δε μας λέει ποιοι περάσανε την τάξη”

*Σχέδιο του Νεμάνια:

“Κι όμως, γυρίζει...”
Γαλιλαίος

Εκτιμούσε τους φίλους του πολύ. Όταν θυμόταν τα παιδικά του χρόνια στη γειτονιά, μελαγχολούσε. Έγραψε κάποτε κάπου, μάλλον σε καμία χαρτοπετσέτα όπως συνήθιζε (πριν αποφασίσει να φτιάξει το ημερολόγιο):

“Οι φίλοι οι παλιοί φωτιά στον αέρα που αναπνέω...

Θυμάμαι τον όρκο της βροχής μαζί είχαμε δώσει...Θυμάμαι την μυρωδιά των ονείρων που μαζί είχαμε κάνει...Γυναίκες και οιοπνεύματα τους κάνανε μεγάλη απάτη...Άλλοι στα μπαρ κι άλλοι στα πανεπιστήμια τώρα ξεχνάνε...Θυμάμαι στα χαλίκια τη μπάλα να αγκαλιάζει τα δίχτυα...Και εκείνη η χαρά στα σύννεφα τώρα κοιμάται...

Οι φίλοι οι παλιοί ζούνε τα πρωινά του Σαββάτου...”

Με τον Έλιος και μαζί με κάποιους φίλους της παλιάς δοξασμένης γειτονιάς είχαν, πράγματι, κάποτε δώσει τον *όρκο της βροχής*: “Όταν μεγαλώσουμε κι ο καθένας θα έχει πάρει το δρόμο του, όποτε βρέχει και κάποιος τυχαίνει να βρίσκεται στη παλιά γειτονιά, πρέπει να πηγαίνει στο πάρκο πίσω από τη μεγάλη βρύση, εκεί που βρίσκονται γραμμένα με μαρκαδόρο τα ονόματά μας και να τα περνάει ξανά, εμποδίζοντας τις σταγόνες της βροχής να τα σβήσουν”

Έτσι μένουν γραμμένα εκεί, εδώ και χρόνια.

Να ‘ναι καλά ο όρκος της βροχής.

VI

Ο Νεμάνια μισούσε τα χρήματα. Κάποτε έγραψε κάπου, ίσως στο θρανίο του στο σχολείο όταν, ως συνήθως, δεν πρόσεχε στο μάθημα:

“Σε μια καρέκλα, μ' άδεια φαρέτρα και τα βέλη μας καρφωμένα στον ουρανό

Οι μεγάλοι, εσείς οι μεγάλοι σ' ένα καράβι φυλάτε το θησαυρό

Μη σας τον πάρουν και σαλπάρουν σε ξένο μέρος σε παρθένο νησί

Και τι θα μείνει, μια σκοτοδίνη, χωρίς της γέννησης το θείο το χαρτί

Φωτοβολίδα είναι η ελπίδα που πλέκει μόνη το μίτο της ζωής

Και τον υφαίνει, γερά τον δένει μ' αυτόν ψαρεύει να πιάσει το χαρτί

Τρύπια φανέλα στο νου μου έλα, να θυμηθώ τα λάθη του αγώνα

Γιατί η εξέδρα στήνει ενέδρα και κόβει το μίτο της ζωής

Όλοι κορνάρουν και ξεμπαρκάρουν με το καράβι που 'χει στα σπλάχνα του το θησαυρό

Σε μια καρέκλα, μ' άδεια φαρέτρα και τα βέλη μας καρφωμένα στον ουρανό..."

Επίσης, μια φορά στο σχολείο σ' ένα τεστ στο μάθημα της Οικονομίας, ερωτώμενος για το τι είναι χρήμα, ο Νεμάνια απάντησε σαρκαστικά:

*"Χρήματα...Τι να πρωτοπώ γι' αυτά!
Άσε καλύτερα δε λέω τίποτε θα μου πάρει ώρα.
Ο χρόνος είναι χρήμα!!"*

VII

Σηκώθηκε πρωί. Έπρεπε να πάει στη βιβλιοθήκη της μεγάλης πλατείας. Εκεί θα έβρισκε σχεδόν ότι ήθελε. Στο παλιό βιβλιοπωλείο που είχε πάει την προηγούμενη φορά, είχε βρει μόνο ένα μικρό βιβλίο για τα τείχη. Φυσικά δεν του πέρασε καν από το μυαλό να πει στον Έλιος να έρθει κι αυτός μαζί. Θα αρνούνταν σίγουρα.

Με το ποδήλατο μέσα σε πέντε λεπτά ο Νεμάνια ήταν στην παλιά βιβλιοθήκη. Επιβλητικό κτίριο. Σε έπειθε από την πρώτη ματιά ότι εκεί μπορούσες να βρεις τα πάντα. Χωρίς να χάσει χρόνο κλείδωσε το ποδήλατο στην είσοδο του κτιρίου και κατευθύνθηκε στο εσωτερικό. Χαιρέτησε ευγενικά το θυρωρό και ανέβηκε στον πάνω όροφο όπου υπάρχουν τα βιβλία τα οποία γράφτηκαν την περίοδο του Μεσαίωνα. Τότε που τα δέντρα ήταν ακόμη χαμηλά και φαίνονταν τα γκρίζα τείχη από το κέντρο της πλατείας. Εκεί θα μπορούσε να βρει αυτό που έψαχνε.

Υπήρχαν 24 τεράστιες σειρές από βιβλιοθήκες. Η κάθε μια αντιπροσώπευε και ένα γράμμα του αλφάβητου. Αν για παράδειγμα ήθελες να βρεις βιβλία που έχουν στο τίτλο τους σαν λέξη κλειδί τη λέξη 'αεροπλάνο', πήγαινες στη σειρά 'άλφα'. Έτσι ο Νεμάνια που έψαχνε να βρει κάτι για τα τείχη, πήγε στη σειρά 'ταυ'. Δυστυχώς, στο 'ταυ' δεν υπήρχε τίποτα σχετικό. Ύστερα έψαξε και στη σειρά 'γάμμα' (γκρίζα τείχη) μήπως βρει κάτι, πάλι όμως στάθηκε άτυχος. "Δε μπορεί!" μουρμούρισε. "Βρήκα στο παλιό βιβλιοπωλείο της πλατείας και εδώ δεν υπάρχει τίποτα! Θα ρωτήσω κάποιον υπεύθυνο της βιβλιοθήκης να μου πει".

Τότε άρχισε να προχωράει αργά προς έναν κύριο, προφανώς θα ήταν βιβλιοθηκάριος, ο οποίος ξεσκόνιζε τα βιβλία στη σειρά 'έψιλον'.

"Συγγνώμη, να ρωτήσω κάτι;" είπε ο Νεμάνια.

"Πες μου νεαρέ" απάντησε κοφτά κι άκομψα ο ηλικιωμένος βιβλιοθηκάριος.

"Υπάρχει κάποιο βιβλίο που να μιλάει για τα τείχη;"

"Αρχιτεκτονική σπουδάξεις; Γιατί τότε θα πρέπει να πας..." πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση του ο βιβλιοθηκάριος, ο Νεμάνια τον διέκοψε: "Συγγνώμη, δεν καταλάβατε καλά. Ψάχνω ένα βιβλίο που να έχει πληροφορίες για τα *γκρίζα τείχη*".

Ο γεράκος με το ξεσκονόπανο στο χέρι τα 'χασέ. "Πώς ονομάζεσαι νεαρέ μου;" ρώτησε, μα πριν να πει το όνομά του ο Νεμάνια, ο ενθουσιασμένος, πλέον, βιβλιοθηκάριος τον οδήγησε στη σειρά 'μι'.

"Πώς ονομάζεσαι νεαρέ μου;" επανέλαβε ο συμπαθής τώρα γεράκος.

"Νεμάνια" αποκρίθηκε.

"Χάρηκα πολύ! Είμαι ο Ιγκόρ. Τι ξέρεις για τα τείχη;". "Πολύ λίγα πράγματα, μα θέλω να μάθω. Συγγνώμη, αλλά γιατί ήρθαμε στη σειρά 'μι';" ρώτησε ευγενικά ο Νεμάνια.

"Μη βιάζεσαι" είπε ο κ. Ιγκόρ και του έδειξε μια σειρά από τρία βιβλία με τον τίτλο 'Μεγάλο Ένα'.

Τώρα άρχισε να καταλαβαίνει ο Νεμάνια. Τώρα άρχισε να καταλαβαίνει και ο γεράκος. Να καταλαβαίνει ότι υπάρχουν ακόμη *κάποιοι* που ψάχνουν για τα τείχη. Δεν ένιωθε πλέον τόσο μόνος ο συμπαθής κύριος.

**Απόσπασμα από το ημερολόγιο του Νεμάνια:*

"Σήμερα ένιωσα διαφορετικά. Περίεργα. Ο κύριος Ιγκόρ φαίνεται να ξέρει πολλά. Είναι ο πρώτος που μου μίλησε για τα τείχη. Στην αρχή ενθουσιάστηκα. Πίστεψα ότι θα με βοηθούσε αρκετά, πως θα μου εξηγούσε ακριβώς το δρόμο προς τα εκεί. Το μόνο που μου είπε είναι να έχω πίστη. Σε ότι κι αν τον ρωτούσα μου απαντούσε με την ίδια ατάκα: "Έχε πίστη".

Τουλάχιστον βεβαιώθηκα ότι υπάρχουν τα τείχη. Θα καθίσω τώρα να μελετήσω τα βιβλία. Δυστυχώς πήρα μόνο τα δύο, γιατί δεν έχω δικαίωμα να δανειστώ άλλο. Όταν τα επιστρέψω, τότε θα δανειστώ το τρίτο"

VIII

Ήταν έτοιμος να αρχίσει τη μελέτη των δύο πολύτιμων βιβλίων που είχε δανειστεί από τη βιβλιοθήκη, όταν η μητέρα του τον φώναξε να κατεβεί στην εξώπορτα γιατί κάποιος τον ζητούσε. Ο χαμογελαστός ταχυδρόμος περίμενε

υπομονετικά το Νεμάνια. Ήταν από τις λίγες φορές που κάποιος του έστειλε γράμμα. Και μάλιστα συστημένο.

Αφού ο Νεμάνια έκανε ότι του ζήτησε ο ταχυδρόμος (έδειξε την ταυτότητα και στη συνέχεια υπέγραψε σε κάτι χαρτιά), κοίταξε τον αποστολέα του γράμματος. Ήταν ένας αγαπημένος φίλος της γειτονιάς. Ένα από τα παιδιά που είχαν δώσει τον όρκο της βροχής. Το όνομά του ήταν Ντιόν.

Μαζί με το Νεμάνια είχαν ένα μουσικό συγκρότημα. Συνήθιζαν να γράφουν δικά τους τραγούδια, να κλείνονται σ' ένα δωμάτιο και να ταξιδεύουν...Στα μουσικά τους ταξίδια ήταν πάντα μόνοι. Πρόσφατα μάλιστα είχαν ηχογραφήσει ένα δισκάκι τριών τραγουδιών με τίτλο *το τέρας ξανά στη γιορτή*. Πράγματι, η γιορτή των *νικημένων* και των *τεράτων* δεν θ' αργούσε να έρθει...

Ο Ντιόν ήταν από τα άτομα που μιλούσαν λίγο μα ονειρευόντουσαν πολύ. Κάποτε μοιραζόταν τα όνειρά του με τους άλλους, μα κάποτε όχι. Τώρα θέλησε να μοιραστεί τους εφιάλτες του με το Νεμάνια...

**Απόσπασμα από το γράμμα του Ντιόν στο Νεμάνια:*

“Αραγε όταν βρέχει, ο ουρανός κλαίει από χαρά ή από λύπη; Και με κάθε σταγόνα του θέλει να δείξει το μαύρο της ψυχής του ή διώχνει τα σκοτεινά του σημεία και γαληνεύει;

Όταν η βροχή σιωπάσει τότε τι; Τελείωσε το πάρτι ή η θλίψη ξεπεράστηκε;

Και μετά, όταν βγει ο ήλιος τι γίνεται;

Πώς είναι δυνατόν να συνυπάρχει ο ήλιος με τη βρεγμένη γη;

Αυτές οι φωνές μου τρυπάνε τα αυτιά.

Αυτές οι σκέψεις μου μαυρίζουν τη ψυχή.

Ή την καθαρίζουν;

Κοιτάω, ακούω, νιώθω πράγματα που μου μαχαιρώνουν τη ψυχή. Χάνω τη ψυχή μου. Μα κάθε φορά χάνω και λιγότερη ψυχή! Γίνομαι αναίσθητος, παθαίνω ανοσία ή δε μου μένει άλλη ψυχή να χάσω;

Βλέπεις ένα εμπόδιο στο δρόμο, κατεβαίνεις από το αυτοκίνητο και το παραμερίζεις, ή παίρνεις το διπλανό δρόμο;

Ακούω τη βροχή και μου έρχεται μουσική. Αυτή είναι που με εμπνέει, ή απλά όταν εμπνέομαι βρέχει;

Η βροχή δυναμώνει. Να χαρώ ή να λυπηθώ;”

Ο Νεμάνια δεν άργησε να απαντήσει. Ο φίλος του είχε ανάγκη να μάθει. Να μάθει αυτά που ήδη ήξερε, αλλά φοβόταν να παραδεχτεί.

**Απόσπασμα από το γράμμα στο Ντιόν:*

“Βλέπεις ένα εμπόδιο στο δρόμο, κατεβαίνεις από το αυτοκίνητο και το παραμερίζεις ή παίρνεις το διπλανό δρόμο;

Ό,τι από τα δυο κι αν κάνεις, το ταξίδι σου θα συνεχιστεί. Το καλύτερο είναι να πάρεις το δυσκολότερο μονοπάτι, αυτό που θα επιβραδύνει το χρόνο του ταξιδιού σου. Όπως λέει ένας μεγάλος Έλληνας ποιητής:

*“Η Ιθάκη σ’ έδωσε τ’ ωραίο ταξίδι.
Χωρίς αυτή δε θα ‘βγαίνες στο δρόμο.
Αλλά δεν έχει να σε δώσει πια.
Κι αν πτωχική την βρεις, η Ιθάκη δε σε γέλασε
Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα,
ήδη θα το κατάλαβες οι Ιθάκες τι σημαίνουν”*

Εγώ στη θέση σου θα κατέβαινα από το αυτοκίνητο και θα συνέχιζα με τα πόδια...”

Ο Ντιόν και ο Νεμάνια είχαν πολλά ακόμη να πουν. Σκέφτηκε να του πει για το Μεγάλο Ένα. Ίσως ο Ντιόν να δεχόταν να έρθει κι αυτός στο ταξίδι για τα τείχη. Όμως αποφάσισε ότι ήταν καλύτερα πρώτα να διαβάσει τα βιβλία που είχε δανειστεί και μετά να προσκαλέσει τον Ντιόν, αλλά και τον Έλιος για το μεγάλο ταξίδι.

Το ταξίδι για το Μεγάλο Ένα .

IX

**Απόσπασμα από τον πρώτο τόμο του βιβλίου για το Μεγάλο Ένα, που γράφτηκε κατά την εποχή του Μεσαίωνα:*

“Τα γκρίζα τείχη βρίσκονται λίγο πριν τη χώρα του Μεγάλου Ένα. Κάποτε η χώρα του Μεγάλου Ένα ή κοιλάδα των ονείρων όπως ονομάζεται αλλιώς,

ήταν ενωμένη με την πλατεία. Τότε, στα παλιά χρόνια, η πλατεία ήταν πολύ όμορφη. Αληθινά όμορφη. Μέχρι που κάποτε, ακριβώς πριν την κοιλάδα των ονείρων, άνοιξε ο μεγάλος λάκκος. Πολλοί άνθρωποι χάθηκαν στο μεγάλο λάκκο ερχόμενοι στη μαγική χώρα του Μεγάλου Ένα. Τότε οι αφέντες της πόλης, με δικαιολογία τον κίνδυνο απ' το μεγάλο λάκκο, αποφάσισαν να κτίσουν τείχη, τα περίφημα γκρίζα τείχη, ώστε να σταματήσει ο κόσμος να πηγαίνει στην κοιλάδα των ονείρων. Δεν πάει πολύς καιρός από τότε που τριγύρω από τη πλατεία οι αφέντες φύτεψαν πυκνά δέντρα, ώστε να μη φαίνονται τα τείχη από εκεί. Σε λίγα χρόνια τα δέντρα αυτά θα μεγαλώσουν και οι γενιές των ανθρώπων θα ξεχάσουν. Μαζί με τα τείχη θα ξεχαστεί και η ύπαρξη της κοιλάδας των ονείρων, ή αλλιώς της χώρας του Μεγάλου Ένα. Τότε ίσως τα πράγματα να 'ναι πολύ δύσκολα, πολύ γκρίζα..."

**Απόσπασμα από το δεύτερο τόμο του βιβλίου για τη χώρα του Μεγάλου Ένα:*

"Χάρτες για την κοιλάδα των ονείρων δεν υπάρχουν, ούτε φαίνεται να υπήρξαν ποτέ. Το πως πήγαιναν οι άνθρωποι εκεί είναι άγνωστο. Ίσως έβρισκαν το δρόμο από τα αστέρια ή από τις μουσικές της νύχτας. Υπάρχουν πολλές αναφορές για ανθρώπους που τη μέρα ξεκουράζονταν και το βράδυ ταξίδευαν καθοδηγούμενοι από τις περιέργες αυτές μουσικές. Όλοι μιλούσαν για μια μεγάλη έρημο που υπάρχει κάπου στο μέσο της διαδρομής. Το παράδοξο είναι ότι η έρημος αυτή, λέγεται ότι είναι γεμάτη από λίμνες και καταρράκτες, μα σχεδόν κανείς δεν έσκυψε να πει νερό"

Ο Νεμάνια ήταν απογοητευμένος.

Τόσο ογκώδη βιβλία, μα τόσες λίγες πληροφορίες για τα γκρίζα τείχη. Τα σημαντικότερα σημεία των βιβλίων κατά το Νεμάνια σας τα παρέθεσα παραπάνω. Αλήθεια δε μπορώ να καταλάβω κι εγώ τι έλεγαν οι υπόλοιπες σελίδες των δύο αυτών πραγματικά περιέργων βιβλίων. Το μόνο που ξέρω είναι ότι ο Νεμάνια ήταν απογοητευμένος με αυτά που έμαθε διαβάζοντάς τα. Περίμενε ότι θα υπήρχε τουλάχιστον κάποιος χάρτης της χώρας του Μεγάλου Ένα. Απ' όσο τουλάχιστον γνωρίζω, ο Νεμάνια δεν ανέφερε ποτέ σε κανέναν κοινό μας γνωστό, τι περιείχαν οι υπόλοιπες σελίδες των βιβλίων.

Εδώ θα πρέπει να σας αναφέρω πώς ξέρω τόσα πράγματα για το Νεμάνια. Δεν τον έχω γνωρίσει ποτέ προσωπικά. Ό,τι ξέρω είναι από διηγήσεις παλιών φίλων και γνωστών του. Θα αναρωτηθείτε: πώς γίνεται να ξέρω τι έγραφε στο ημερολόγιό του; Αυτό είναι άλλη ιστορία.

Αυτά θα τα κουβεντιάσουμε αργότερα.

X

Αποφάσισε να πάει στη βιβλιοθήκη της πλατείας για το τρίτο βιβλίο και να το διαβάσει εκεί. Γιατί αν είναι κι αυτό σαν τα δύο προηγούμενα, καλύτερα να μην το δανειστεί. Έτσι κι έκανε. Με το γνωστό του μέσο (το ποδήλατο) ήταν εκεί σε δέκα λεπτά αυτή τη φορά, γιατί τώρα δεν ήταν και τόσο ενθουσιασμένος. Χαιρέτησε το θυρωρό και κατευθύνθηκε στο δεύτερο όροφο του κτιρίου, αφού πρώτα πέρασε από τη γραμματεία να αφήσει τα δύο βιβλία που είχε δανειστεί.

Δε φαινόταν να υπάρχει πουθενά τριγύρω ο κύριος Ιγκόρ, αλλά αυτό δεν πτόησε καθόλου το φίλο μας που πήγε στη σειρά 'μι', όπου και βρήκε αυτό που έψαχνε. Η αγωνία και ο ενθουσιασμός του δεν ήταν ίδιος με την προηγούμενη φορά, τότε που έπιασε για πρώτη φορά τα βιβλία για το Μεγάλο Ένα στα χέρια του.

Όρθιος άνοιξε το τρίτο βιβλίο της σειράς και άρχισε να το ξεφυλλίζει από το τέλος, ως συνήθως. Έτσι έκανε, ήταν ανάποδος άνθρωπος. Ξεφυλλίζοντας το βιβλίο διάβασε κάτι και τα 'χασε. Είχαν δεν είχαν περάσει δύο λεπτά από όταν είχε αρχίσει το ξεφύλλισμα και έκλεισε το βιβλίο. Το έβαλε στη θέση του και έφυγε.

Περίεργο θα μου πείτε. Μα το πιο περίεργο ήταν ότι αυτό που είχε διαβάσει τον είχε κάνει ευτυχισμένο και αποφασισμένο για το ταξίδι στα γκρίζα τείχη. Για το ταξίδι στην κοιλάδα των ονείρων, ή αλλιώς χώρα του Μεγάλου Ένα...

XI

Τώρα θα σας πω για τον Έμα. Ήταν παιδικός φίλος του Νεμάνια και του Έλιος από τη γειτονιά κι από το σχολείο. Ο Έμα ήταν στη μεγαλύτερη τάξη και πάντα φρόντιζε κανείς στο σχολείο να μη πειράξει τους, τότε μικρούς και αδύναμους, Νεμάνια και Έλιος. Ο θαυμασμός των δύο μικρών προς τον Έμα ήταν από τότε μεγάλος. Παιδί ορφανό, δούλευε από μικρός για να συντηρεί αυτόν και τη γιαγιά του που τον μεγάλωσε, ενώ παράλληλα πήγαινε στο σχολείο. Δυστυχώς η αγαπημένη του γιαγιά, λίγο πριν τελειώσει ο Έμα το σχολείο, έφυγε και αυτό του στοίχισε πολύ. Ο Έμα δεν κατάφερε να περάσει σε κάποια σχολή, αλλά ευτυχώς δούλευε σ' ένα γνωστό πολυκατάστημα και έτσι τα έβγαζε πέρα.

Ο Έμα ήταν από τα πιο ευαίσθητα άτομα που γνώριζε ο Νεμάνια. Δε του άξιζε να ζει σ' αυτόν τον κόσμο. Ήταν σκληρός και άγριος κόσμος γι' αυτόν. Μα πάλευε. Επίσης, ήταν σπουδαίος ποιητής. Έγραφε για τα πάντα. Αγαπημένο του θέμα ήταν να μιλάει για μαγικές και ονειρεμένες χώρες. Να μιλάει για όμορφες στιγμές, συνεχώς. Ίσως γιατί δε μπόρεσε ποτέ στον ύπνο του να ονειρευτεί αυτό που ήθελε. Είχε μια κατάρα. Τα όνειρα του ήταν εφιαλτικά, μα

και προφητικά. Καμιά φορά ο Έμα δεν άντεχε τα όνειρά του κι έμενε άυπνος για να μην ονειρευτεί. Συνήθως έβλεπε φρικτά όνειρα που αφορούσαν άλλους.

Μια μέρα όμως δεν άντεξε άλλο και αποκοιμήθηκε. Τότε είδε ένα πολύ περίεργο όνειρο. Αυτή τη φορά αφορούσε τον εαυτό του. Το ίδιο ακριβώς είδε και την επομένη.

**Από το ημερολόγιο του Έμα:*

“ Ένα όνειρο. Το ίδιο όνειρο ξανά και ξανά...

Της αυγής το φως με οδηγεί. Περιπατώ κι ακολουθώ έναν άγγελο! Τόσο γελαστός, τόσο φωτεινός, τόσο πράος! Γυρίζει και με κοιτά μες στα μάτια. Χαμογελά και τότε από το πουθενά, ένα βέλος του καρφώνεται στο μέτωπο! Πεσμένος και αιμόφυρτος δε σταματά να με κοιτά μες στα μάτια. Μα γιατί με κοιτά; Τι θέλει από μένα; Εγώ δεν έκανα τίποτα...Εγώ δεν ήξερα πως θα πεθάνει...Εγώ δεν έφταιγα...Εγώ νόμιζα...Εγώ απλώς δεν του είπα να σκύψει. Είδα το βέλος να έρχεται μα...Ήταν τόσο αθώς...Ερχότανε πολύ γρήγορα μα...Ήταν τόσο όμορφος...Πίστευα πως το είδε μα...Ήταν τόσο γαλήνιος...Θεέ μου!!! Εγώ...σκότωσα τον άγγελο;”

Την τρίτη φορά που είδε αυτό το όνειρο δε ξύπνησε ποτέ να δει το φως της ημέρας. Προτίμησε να φύγει κι αυτός, μαζί με τον άγγελο. Στους δύο φίλους του, αυτό στοίχισε πολύ.

Λίγο αργότερα, ο Νεμάνια έγγραψε στο ημερολόγιό του:

“Δε περίμενες λίγο. Δε περίμενες. Να σου πω για την κοιλάδα.

Θα σου άρεσε.

Θα σου έλεγα.

Εκεί θα μπορούσες να ονειρεύεσαι ελεύθερα.

Εκεί θα μπορούσες να κοιμάσαι χωρίς εφιάλτες.

Ας είναι. Χαιρετισμούς στη γιαγιά”

Από τη στιγμή που έφυγε ο Έμα, ο Νεμάνια δεν ένωσε ποτέ πια μόνος. Ούτε και ο Έλιος. Νιώθανε πιο δυνατοί. Σαν κάποιος να τους προστατεύει. Μα το συναίσθημα αυτό δεν τους ήταν ξένο. Το είχαν ξαναιώσει παλιότερα.

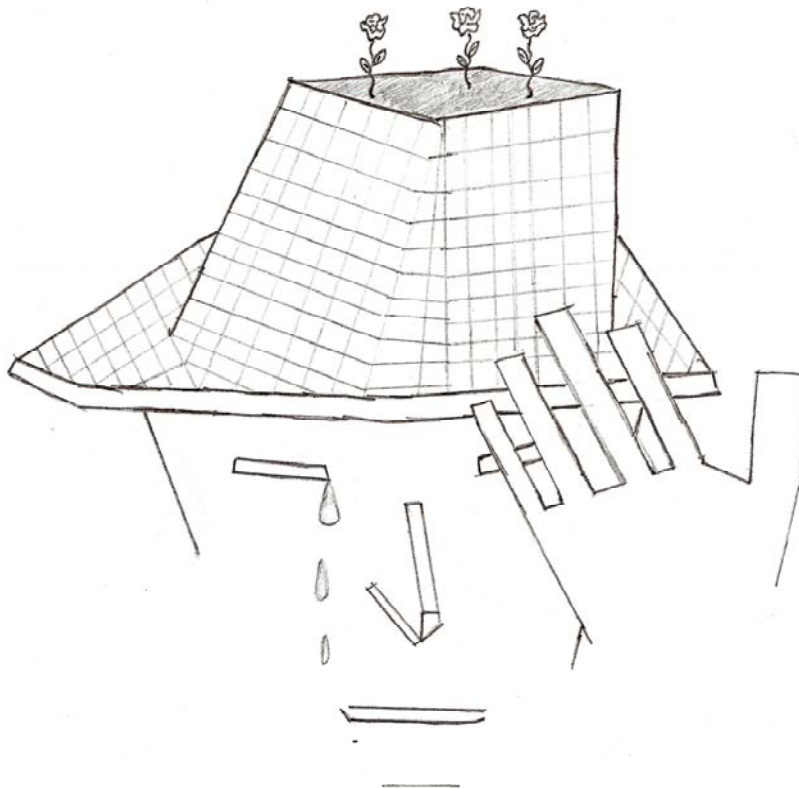
Ίσως στο σχολείο...

XI

Ο Νεμάνια αγάπησε πολύ στη ζωή του. Αγάπησε την οικογένειά του, αγάπησε τους φίλους του, μα αγάπησε και μια πριγκίπισσα. Το όνομα της δεν κατάφερα να το μάθω, κανείς γνωστός του που ρώτησα δεν ήξερε κάτι. Δεν είχε μιλήσει πουθενά για την κοπέλα που αγάπησε τόσο. Φοβόταν να μιλήσει ακόμη και στον ίδιο του τον εαυτό. Μα αν τον κοίταζες καλά στα μάτια, δεν έβλεπες την αντανάκλαση από το είδωλο σου. Έβλεπες μια πριγκίπισσα. Η εικόνα της είχε μείνει καρφισωμένη εκεί, στο βάθος των ματιών του. Φάνταζε λες και θα μείνει εκεί για πάντα.

Αγέραστη στα χρόνια και αιώνια στη ψυχή.

*Σχέδιο του Νεμάνια:

XII

Ξαναπήγε στη βιβλιοθήκη της πλατείας να βρει τον κύριο Ιγκόρ. Ο Νεμάνια χρειαζόταν βοήθεια. Ο συμπαθής βιβλιοθηκάριος φαινόταν να ξέρει τόσα πολλά... Αυτή τη φορά, ευτυχώς, ο κ.Ιγκόρ ήταν στη βιβλιοθήκη, στη συνηθισμένη του θέση, με το γνωστό ξεσκονόπανο στο χέρι.

“Γεια σας , τι κάνετε; Είστε καλά;”

“Διάβασες τα βιβλία;” είπε αδιαφορώντας για τις ερωτήσεις του Νεμάνια ο κ. Ιγκόρ .

“Τα διάβασα. Μα θέλω να μάθω κι άλλα πράγματα για τα τείχη και τη χώρα του Μεγάλου Ένα. Πείτε μου σας παρακαλώ! Είμαι αποφασισμένος να φτάσω μια μέρα εκεί” είπε με σίγουρο τόνο ο Νεμάνια.

“Τότε θα φτάσεις” αποκρίθηκε με απότομο κι αυστηρό ύφος ο αινιγματικός γεράκος.

“Κι αν χαθώ; Δε γνωρίζω το δρόμο!”

“Δεν πρόκειται να χαθείς. Όταν κάποιος ξέρει που πηγαίνει, τότε σίγουρα δε θα χαθεί. Τους δρόμους τους φτιάξαν οι άνθρωποι για να χάνονται από τον αληθινό τους προορισμό. Δουλειά να ‘χουν να κάνουν κι αυτοί! Κοίτα τα πουλιά. Δεν έχουνε δρόμους και ποτέ δε χάνονται. Ακούνε τη μουσική του αέρα, ακολουθούνε τις μυρωδιές της γης, κι έτσι δε χάνονται. Όλα αυτά τους οδηγούν”

“Μα...”

“Ξέρω τι θα μου πεις. Ότι και τα πουλιά οδηγούνται από κάτι, όπως οι άνθρωποι οδηγούνται από τους δρόμους” είπε ο κ. Ιγκόρ.

“Μάλιστα...” ψέλλισε ο Νεμάνια.

“Μα τη μουσική του αέρα την ακούνε όπως αυτά θέλουν. Ενώ οι δρόμοι είναι αυστηροί κι απόλυτοι. Κάποιος άλλος τους χάραξε και οι άνθρωποι απλά βαδίζουνε επάνω τους. Αν όμως κάποτε τύχει να βρεθείς σε δρόμους και σου ανοίξουνε μονάχα έναν, τότε να ακολουθήσεις αυτόν που είναι πίσω σου. Αν οι δρόμοι είναι περισσότεροι από ένας, να κοιτάς τη σκιά σου κι αν αυτή σ’ ακολουθεί τότε να ξέρεις ότι βαδίζεις σωστά”.

Ο Νεμάνια σιωπούσε, είχε ανοίξει τη ψυχή του κι ο λόγος του κ. Ιγκόρ τον πλημμύριζε.

“Στο ταξίδι σου ίσως συναντήσεις διάφορες πόρτες και στα χέρια σου πέσουν πολλά κλειδιά. Τότε χρησιμοποίησε το πιο βρώμικο και σκουριασμένο κλειδί για να ανοίξεις την πιο σκονισμένη πόρτα”.

“Κατάλαβα” αποκρίθηκε.

“Ωραία τότε” είπε χαμηλόφωνα ο σοφός βιβλιοθηκάριος.

“Σας ευχαριστώ”.

“Δε χρειάζεται να ευχαριστείς. Αν τα καταφέρεις θα είναι δικό σου και μόνο επίτευγμα, γιατί στο ταξίδι για τα γκρίζα τείχη, ξεκινάς μόνος” τόνισε ο κ. Ιγκόρ.

“Μόνος;” ρώτησε ο Νεμάνια.

“Η μοναξιά είναι ένα νησί, όπου φυσά δυνατός αέρας και σηκώνονται γιγάντια κύματα. Εκεί, στην αντανάκλαση σου πάνω στο κύμα βλέπεις τη ψυχή σου, πεθαίνεις και μετά ανασταίνεσαι. Γιατί για να υπάρξει η νίκη της ανάστασης, πρέπει να υπάρξει θάνατος” είπε ο ηλικιωμένος βιβλιοθηκάριος και το πρόσωπό του φωτίστηκε.

“Θα πάω” είπε αποφασιστικά ο Νεμάνια.

“Πόσο καιρό θα κάνω μέχρι να φτάσω στα τείχη;” συμπλήρωσε.

“Εξαρτάται. Μπορεί μισή μέρα, μπορεί μια ζωή, μπορεί και ποτέ”.

“Έχε πίστη στο όνειρό σου. Η πίστη ανοίγει τους δρόμους για να κυλήσει το νερό. Μπορείς να επιλέξεις. Τη λίμνη ή το ποτάμι. Το σιωπηλό, υπόκωφο μουρμουρητό των λιμναζόντων νερών ή τη γεμάτη πάθος μελωδία των ποταμών” πρόσθεσε ο γεράκος.

Ο Νεμάνια έφυγε από τη βιβλιοθήκη και αφού χαιρέτησε τον κ. Ιγκόρ, συνέχισε με το ποδήλατό του για το σπίτι. Είχε μάθει πολλά. Θα έστελνε κάποια e-mails στους Έλιοι και Ντιόν (μακάρι να μπορούσε να γράψει και στον Έμα) και ύστερα θα ετοίμαζε τα πράγματά του. Αύριο ήταν μεγάλη μέρα...

Μία μικρή παρένθεση: αλήθεια πιστεύετε στην ιστορία του Νεμάνια; Πιστεύετε ότι κάποιος διάλεξε την αβεβαιότητα του ποταμιού, από τη σιγουριά της λίμνης; Πιστεύετε ότι κάποιος κάποτε δεν έμεινε σε αυτά που του είπαν και αποφάσισε να ταξιδέψει προς τα γκρίζα τείχη, αφήνοντας τη γαλήνη της μεγάλης στρογγυλής πλατείας; Πιστεύετε ότι τόσοι άλλοι κάποτε θέλησαν να πάνε στην κοιλάδα των ονείρων; Αλήθεια πιστεύετε στο μεγάλο λάκκο; Νομίζετε πως όλα αυτά είναι αληθινά;

Καλά κάνετε. Κι εγώ το νομίζω...

Μέρος Δεύτερο:

“Το χαμόγελο της Ειρήνης ήταν από τα ομορφότερα πράγματα
που είχε δει ποτέ του”

XIII

Έφυγε την αυγή από την πίσω πόρτα του σπιτιού, έχοντας πάρει μαζί μόνο τα απαραίτητα: νερό, λίγα σάντουιτς, ένα sleeping bag, μία αλλαξιά ρούχα και φυσικά το ημερολόγιό του. Μην το ξεχνάμε. Ο Νεμάνια ήθελε να εκδώσει το ημερολόγιό του. Κάποια μέρα σίγουρα θα γινόταν διάσημος, πίστευε. Ήταν γραμμένο να φτάσει ψηλά, νόμιζε. “Θα σας δείξω” έλεγε. “Μέχρι στιγμής μόνο λόγια είσαι” του απαντούσαν.

Μα τώρα πήγαινε προς τα τείχη. Στην κοιλάδα των ονείρων.

Βάδισε πολλές ώρες, χωρίς κανένα διάλειμμα. Ήταν ήδη μεσημέρι. Ο ήλιος ήταν καρφωμένος στο κέντρο του ουρανού κι ο Νεμάνια είχε φτάσει περίπου στο σημείο που ήταν την προηγούμενη φορά, κατά την αποτυχημένη απόπειρά του με τον Έλιος να βρουν τα τείχη. Τότε που σταμάτησαν την πορεία τους, γιατί ο Νεμάνια είχε ξεχάσει το πολύτιμο ημερολόγιο στο σπίτι.

Η ώρα περνούσε και μέχρι στιγμής δεν υπήρχε τίποτα το ενδιαφέρον στον ορίζοντα. Η κούραση είχε αρχίσει να τον γονατίζει, μα δε θα το έβαζε κάτω τόσο εύκολα. Ήταν αποφασισμένος να φτάσει ως το τέλος.

Κάθισε σε μια γωνιά να φάει ένα από τα σάντουιτς που είχε πάρει μαζί και να ξεπαυστεί. Θα συνέχιζε το ταξίδι του μέχρι να δύσει ο ήλιος.

XIV

Η νύχτα άρχισε να πέφτει. Τα αστέρια κρέμονταν από τα σύννεφα. Ήταν έτοιμα να αρχίσουν τη βραδινή τους παράσταση, όταν ο Νεμάνια αρκετά κουρασμένος από το πολύωρο περπάτημα αποφάσισε να βρει ένα μέρος να κοιμηθεί μέχρι την αυγή. Ως τώρα δεν είχε ακούσει καμιά μουσική της νύχτας, όπως ανέφερε το δεύτερο βιβλίο για το Μεγάλο Ένα, ούτε μπορούσε να βρει το δρόμο για τα τείχη από τα αστέρια.

Σκέφτηκε ότι θα ήταν καλύτερα να περάσει τη νύχτα κάτω από τα δέντρα, ώστε να προστατευθεί από τον αέρα που δυνάμωνε. Έτσι και έκανε. Έβγαλε το sleeping bag από τη θήκη και άρχισε τις ετοιμασίες για το βραδινό του ύπνο. Δεν θα κοιμόταν πολύ. Πέντε με έξι ώρες του ήταν αρκετές για να είναι έτοιμος την επόμενη μέρα.

Τη στιγμή που ήταν έτοιμος να ξαπλώσει άκουσε μια φωνή υγρή και ξερή.

“Τι γυρεύεις εδώ φίλε;” του είπε.

Ο Νεμάνια τα ‘χασέ. Δεν καταλάβαινε από πού ερχόταν αυτή η μυστηριώδης φωνή. Η χροιά της ήταν πραγματικά πολύ περίεργη.

“Εδώ είμαι στον ώμο σου, φίλε”.

Με μια απότομη κίνηση ο Νεμάνια πέταξε από τον ώμο του αυτό το πλάσμα με τη μυστηριώδη φωνή.

“Ει, τι κάνεις φίλε; Με είδες αδύναμο και με χτυπάς! Όλοι οι άνθρωποι τελικά ίδιοι είστε!” διαμαρτυρήθηκε το μικρό πλασματάκι.

“Συγγνώμη...” είπε ο Νεμάνια. “Απλά τρόμαξα! Ποιός είσαι; Από πού έρχεσαι;” συμπλήρωσε.

“Είμαι ο Σίνιο, φίλε. Μένω στον αέρα της γης. Με αυτόν ταξιδεύω και γυρίζω τον κόσμο. Η φυλή απ’ όπου κατάγομαι ονομάζεται Αήρ”.

Ο Σίνιο είχε ανθρώπινη μορφή, μα ήταν τόσο μικροσκοπικός κι αδύνατος σαν ένα σπύρτο. Με δυσκολία διέκρινες τα ματάκια του. Μα η φωνή του ήταν πολύ περίεργη και διαπεραστική. Θα νόμιζες, αν τον άκουγες να μιλάει, ότι είναι ένας μεγαλόσωμος άντρας. Τα μαλλιά του ήταν κόκκινα και φορούσε καφετί ρούχα. Σας είπα, ήταν ακριβώς σαν ένα σπύρτο. Εξήγησε στο Νεμάνια ότι η φωνή του ήταν έτσι, γιατί έμενε στον άνεμο και κρύωνε πολύ συχνά.

“Χάρηκα. Είμαι ο Νεμάνια” είπε με μια απορία. Πραγματικά ένιωσε σα να γνωρίζει εξωγήινο.

“Και τι κάνεις πάνω σ’ αυτό το κόσμο Σίνιο;” συμπλήρωσε.

Ο μικρός Σίνιο παρόλο που ο Νεμάνια του είχε συστηθεί συνέχιζε να τον αποκαλεί φίλο: “Σου είπα φίλε. Ταξιδεύω”.

“Ωραίο ακούγεται. Αλλά ποιος είναι ο σκοπός σου; Τι προσπαθείς να πετύχεις ταξιδεύοντας;” ρώτησε ο Νεμάνια.

“Τίποτα. Γιατί να έχω κάποιο σκοπό; Απλά ταξιδεύω. Εσείς οι άνθρωποι είστε το μοναδικό πλάσμα σ’ αυτόν τον πλανήτη που έχει σκοπούς. Και τι καταφέρνετε; Να πολεμάτε γι’ αυτούς! Όσο περισσότερο θέλετε και αγωνίζεστε να πετύχετε τους σκοπούς σας, τόσο περισσότερο βυθίζεστε στο βρόμικο και σκοτεινό λάκκο. Στο *μεγάλο λάκκο*”.

“Ξέρω τι εννοείς” είπε ο Νεμάνια. “Δηλαδή δεν έχεις όνειρα; Το όνειρο, νομίζω, είναι κι αυτό κάτι σα σκοπός”.

“Ο σκοπός, φίλε, είναι ένα αρρωστημένο όνειρο που ξέφυγε από τη χώρα των χρωμάτων και των μουσικών κι έπεσε στο μεγάλο λάκκο μαζί με τους εμπνευστές του - τους ανθρώπους” είπε ο Σίνιο.

“Κατάλαβα” ψέλλισε. “Στη χώρα του Μεγάλου Ένα έχεις πάει ποτέ;” ρώτησε ο Νεμάνια.

“Μα και βέβαια, φίλε. Εκεί γεννήθηκα και μεγάλωσα!” είπε γελώντας το πλασματάκι με τη περίεργη φωνή. “Εκεί πηγαίνεις; Κάποτε ζούσαν πολλοί άνθρωποι στη κοιλάδα μας. Αλλά δεν ήταν σαν τους σημερινούς. Ήταν αλλιώτικοι. Πριν να προσπαθήσουν να αλλάξουν τον κόσμο, άλλαζαν πρώτα τον εαυτό τους. Ευτυχώς υπάρχουν ακόμα μερικοί τέτοιοι εκεί. Όλοι οι υπόλοιποι ή θα πολεμούν για τους σκοπούς τους ή θα περιμένουν σιωπηλοί και υποταγμένοι το χρόνο να περάσει, ώσπου να έρθει η άλλη σειρά ανθρώπων. Δεν έχουν μάθει ότι ήρθαν στη ζωή με ένα ιερό καθήκον, δεν έχουν νιώσει ότι το

Μεγάλο Ένα περιμένει κάτι από αυτούς, δεν έχουν καταλάβει ότι δεν είναι τυχαίο που είναι ζωντανοί, δεν έχουν πιστέψει...”

Ο Νεμάνια ήταν πολύ χαρούμενος που είχε γνωρίσει κάποιον από την κοιλάδα των ονείρων, μα στεναχωρημένος για τους ανθρώπους που υποτάσσονται στο χρόνο...

“Πόσο δρόμος ακόμη μου μένει για την πατρίδα σου;” ρώτησε το Σίνιο που στιγμές-στιγμές θύμιζε το μικρό πρίγκιπα.

“Τώρα βρισκόμαστε στα δέντρα που κάποτε φύτεψαν οι άνθρωποι για να μη φαίνονται από την πλατεία σας τα γκρίζα τείχη”.

“Άρα από εδώ πρέπει να μπορώ να δω τα τείχη!” είπε ο Νεμάνια με τόση ορμή, σα να έχει κάνει τη μεγαλύτερη ανακάλυψη του κόσμου.

“Μόλις περάσεις αυτό το δάσος και βγεις σ’ ένα ξέφωτο θα τα δεις. Μα πρόσεχε που πατάς. Γιατί υπάρχει κι ο μεγάλος λάκκος που ποτέ δε ξέρεις πότε θα σε καταπιεί, φίλε”.

“Δυστυχώς τίποτα άλλο δε μπορώ να σου πω” πρόσθεσε το πλασματάκι με την περιέργη φωνή. “Ευχαριστώ πάντως” είπε ο Νεμάνια, συνηθισμένος από τον κ. Ιγκόρ στη μυστικοπάθεια αυτών που ξέρουν για τα γκρίζα τείχη.

“Συγγνώμη φίλε, πρέπει να φύγω, να ξαποστάσεις κιόλας. Αντίο σου!”.

“Ευχαριστώ” επανέλαβε ο Νεμάνια και στεναχωρήθηκε λίγο που χαιρέταγε το μικρό Σίνιο.

“Έχε πίστη, *Νεμάνια*” απάντησε, αποκαλώντας για πρώτη φορά το Νεμάνια με το όνομά του, και άφησε τον αέρα να τον πάρει μαζί του συνεχίζοντας το ταξίδι.

Πριν κοιμηθεί ο Νεμάνια, έγραψε μερικές σελίδες στο ημερολόγιο για τη συνάντησή του με το μυστηριώδες πλασματάκι της φυλής Αήρ.

**Απόσπασμα από το ημερολόγιό του:*

“Σήμερα ήταν από τις πιο περιέργες μέρες της ζωής μου. Έμαθα ότι δεν είναι ο άνθρωπος το μόνο σκεπτόμενο πλάσμα σ’ αυτό το πλανήτη. Υπάρχουν και κάτι μικροσκοπικά πλάσματα της φυλής Αήρ που μιλάνε με ανθρώπινη φωνή. Μιλάνε πιο σωστά για τους ανθρώπους κι από τους ίδιους τους ανθρώπους”.

XV

Την επόμενη μέρα το ζύπνημα ήταν απότομο, καθώς το μέρος που είχε διαλέξει να κοιμηθεί ο Νεμάνια ήταν σε σημείο που το έβλεπε ο ήλιος. Για την ακρίβεια, ο ήλιος χτύπαγε κατευθείαν μες στα μάτια το Νεμάνια. Σαν να τον διάταζε να σηκωθεί για το ταξίδι του. Η μάλλον πιο σωστά, να τον παρότρυνε να σηκωθεί. Ο ήλιος δε διατάζει. Είναι η πιο δημοκρατική ύπαρξη στο σύμπαν.

Βγαίνει και φωνάζει το λόγο του μπροστά σ' όλο τον κόσμο, φτωχό και πλούσιο, ευνοημένο και αδικημένο. Επίσης αφήνει και τις άλλες φωνές να ακουστούν. Τη βροχή, το χαλάζι και το χιόνι. Μετά ξαναβγαίνει, βγάζει το λόγο του κι όλα πάλι από την αρχή.

Ο Νεμάνια αποφάσισε να κατευθυνθεί νοτιοανατολικά. Το ένστικτό του δεν πέφτει ποτέ έξω. Ή σχεδόν ποτέ.

Μετά από κάμποση ώρα δρόμο είδε το μεγάλο δάσος να τελειώνει. Τα δέντρα των ανθρώπων δεν κάλυπταν πια τον ουρανό του Νεμάνια και βγήκε στο ξέφωτο που είχε αναφέρει ο μικρός Σίνιο. Τι χαρά! Μπροστά του ανοιγόταν μια τεράστια καταπράσινη, γεμάτη γρασιδί πεδιάδα που κατέληγε σε ένα μεγάλο ύψωμα. Πρώτη φορά έβλεπε μία τόσο αχανή έκταση. Δε μπορούσε καθαρά να διακρίνει τι υπήρχε πάνω στο ύψωμα. "Ίσως από εκείνο το λόφο να έχω καλύτερη θέα της περιοχής τριγύρω" συλλογίστηκε και άρχισε να προχωράει με γοργό ρυθμό προς τα εκεί.

Ύστερα από πολύωρο εξαντλητικό περπάτημα, ο Νεμάνια απείχε λίγα, ίσως ένα-δύο, χιλιόμετρα από την κορυφή του υψώματος όταν παρατήρησε στα αριστερά του ένα ξύλινο παγκάκι κάτω από το πυκνό φύλλωμα τριών δέντρων. "Θα πρέπει να έχουν περάσει πολλές ώρες από τότε που είδα για τελευταία φορά δέντρο" σκέφτηκε ο Νεμάνια, καθώς το μέρος όπου περπατούσε εδώ και ώρες ήταν γυμνό από δέντρα.

"Το παγκάκι τι δουλειά έχει εδώ;" απόρησε. Πλησιάζοντας στο ξύλινο παγκάκι τα 'χασε! Μια μικρή ξανθιά κοπελίτσα με ένα ροζ μαντήλι στα μαλλιά καθόταν εκεί και ζωγράφιζε! Ήταν δεν ήταν έξι χρονών.

"Γεια σου!" είπε η κοπελίτσα.

"Γεια σου. Τι κάνεις εδώ;" ρώτησε ο Νεμάνια και κάθισε στο παγκάκι.

"Ζωγραφίζω! Γειά σου!" επανέλαβε και έκανε να δέσει πιο σφιχτά το ροζ μαντήλι της γύρω από τα μαλλιά της.

"Είμαι ο Νεμάνια. Εδώ γύρω μένεις;"

"Καμιά φορά εδώ, καμιά φορά αλλού! Με λένε Ειρήνη! Σήμερα ζωγράφισα ένα σπίτι και ένα λουλούδι. Κοίτα!".

**Η ζωγραφιά της Ειρήνης:*

Πώς είναι δυνατόν όταν ήμασταν παιδιά, όλοι να ζωγραφίζαμε με τον ίδιο τρόπο; Ίσως όλοι να βλέπαμε τον κόσμο με το ίδιο μάτι. Τα λουλούδια είναι πάντα πιο μεγάλα από την πραγματικότητα, στις παιδικές ζωγραφιές. Επίσης σχεδόν ποτέ, όταν ένα παιδί ζωγραφίζει, έστω και σε μία γωνίτσα δεν ξεχνάει να βάλει τον ήλιο. Ενώ οι μεγάλοι ζωγραφίζουν με διαφορετικούς τρόπους ο καθένας. Μερικοί δε βάζουν ήλιους στις ζωγραφιές τους. Άλλοι πάλι δε βάζουν χρώματα.

Αν έδειχνε ο Νεμάνια τις ζωγραφιές του στη μικρή Ειρήνη, σίγουρα δε θα της άρεσε σχεδόν καμία. Ήταν όλες χωρίς χρώματα. Μα το χειρότερο:

Χωρίς ήλιους...

“Πολύ ωραία η ζωγραφιά σου! Θα μου τη χαρίσεις;” είπε ο Νεμάνια.

“Ναι!” φώναξε η Ειρήνη, σα να ήταν η πρώτη φορά που κάποιος της ζητούσε μια ζωγραφιά της.

Το χαμόγελο της μικρής Ειρήνης ήταν από τα πιο ωραία πράγματα που είχε δει ποτέ του ο Νεμάνια.

“Παρ’ την και να την προσέχεις... Τη ζωγράφισα μια ολόκληρη βδομάδα, είναι η καλύτερη που έχω κάνει!”

“Σ’ ευχαριστώ” είπε ο Νεμάνια.

Ήταν το ομορφότερο δώρο που είχε πάρει. Μια ζωγραφιά με χρώματα και έναν κίτρινο, ζεστό ήλιο! Πολύ δύσκολο ο Νεμάνια θα κατάφερνε να κάνει κάτι παρόμοιο. Το πιο δύσκολο ήταν το λουλούδι. Πού θα έβρισκε ένα τόσο μεγάλο λουλούδι να ζωγραφίσει;

“Που πηγαίνεις;” ρώτησε η Ειρηνούλα.

“Που να σου εξηγήω τώρα! Δεν είναι αυτά για μικρά παιδιά, αυτά είναι για τους μεγάλους!” είπε αστεειυόμενος.

Κι όμως, η μικρή με το ροζ μαντηλάκι ήξερε. Ήξερε πολλά περισσότερα από το Νεμάνια κι από όλους τους μεγάλους της στρογγυλής πλατείας μαζί.

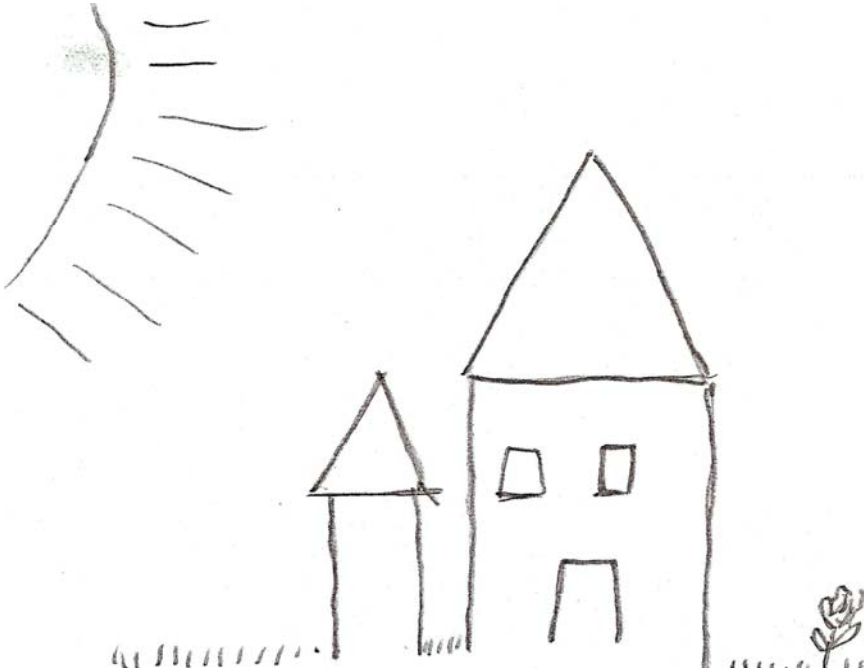
“Πρέπει να φύγω. Ευχαριστώ πραγματικά πολύ για το δώρο σου κι ελπίζω να τα ξαναπούμε” είπε ο Νεμάνια.

“Θα τα ξαναπούμε! Να προσέχεις” απάντησε η Ειρήνη και σώπασε.

Ο Νεμάνια, αφού δίπλωσε τη ζωγραφιά και την έβαλε μέσα στο ημερολόγιό του (εκεί έβαζε τις ζωγραφιές του, την αλληλογραφία του και ότι άλλο πίστευε ότι θα φαινόταν χρήσιμο όταν θα του εκδίδανε το ημερολόγιο), άρχισε να απομακρύνεται από το παγκάκι που βρισκόταν η μικρή και ξεκίνησε να ανεβαίνει

το ύψωμα, ώστε να φτάσει στην κορυφή του λόφου. Από εκεί θα είχε καλύτερη θέα της περιοχής.

** Σχέδιο του Νεμάνια:*

Εδώ ο Νεμάνια προσπάθησε να αντιγράψει τη ζωγραφιά της Ειρήνης στο τετράδιό του αποτυγχάνοντας εντελώς. Ξέχασε να βάλει ουρανό, αλλά ευτυχώς θυμήθηκε να ζωγραφίσει έναν ήλιο. Το πιο δύσκολο όμως ήταν το λουλούδι.

Πώς να ζωγραφίσει κάποιος ένα τόσο μεγάλο λουλούδι;

XVI

Ο ουρανός εντελώς ξαφνικά άρχισε να συννεφιάζει. Μετά από περπάτημα μερικών λεπτών απέμειναν μόλις λίγα μέτρα μέχρι την κορυφή του υψώματος. Όμως ο αέρας δυνάμωσε τόσο, που ο Νεμάνια δεν μπορούσε να προχωρήσει ευθεία. Έμειναν γύρω στα δέκα μέτρα για την κορυφή, μα ο αέρας δυνάμωσε περισσότερο κι ο δρόμος γινόταν όλο και πιο ανηφορικός. Έπρεπε να προχωράει αργά, σταθερά και προσεχτικά. Με δυνατά, σίγουρα βήματα.

Έπρεπε να κρατήσει την ισορροπία του. Έπρεπε να αντέξει. Λίγο ακόμη. Λίγη πίστη ακόμη.

Τρία, τέσσερα μέτρα πριν την κορυφή του λόφου ο αέρας του πήρε από το χέρι ό,τι πολυτιμότερο είχε.

Το ημερολόγιο.

Το *μονάκριβο* ημερολόγιο.

Το *πολύτιμο* ημερολόγιο.

Ο αέρας το βασάνιζε, φέρνοντάς το βόλτες πάνω από το κεφάλι του ανήμπορου να αντιδράσει Νεμάνια. Τότε το ημερολόγιο άνοιξε στα δύο και η ζωγραφιά της μικρής Ειρήνης χόρευε, πλέον, μόνη στον αέρα. Το ημερολόγιο στη δύση, η ζωγραφιά στην ανατολή.

Κι ο Νεμάνια κοίταζε...

Κοίταζε χωρίς να μπορεί να αντιδράσει. Κοίταζε τα όνειρα, τις εμπειρίες, τις λέξεις, τις εικόνες, τις ανάσες μια ζωής να φεύγουν έτσι απλά μακριά του. Ξαφνικά ο αέρας άλλαξε κατεύθυνση και άρχισε να παρασέρνει το βιος του καημένου φίλου μας προς την κορυφή, προς το μέρος του. Τώρα ο Νεμάνια μπορούσε να φτάσει στο ψηλότερο σημείο του λόφου.

Έτσι κι έκανε...

Κοιτάζοντας τώρα από την κορυφή, είδε το ημερολόγιο και τη ζωγραφιά της Ειρήνης να χορεύουν ακριβώς πάνω από το κεφάλι του. Το ημερολόγιο στη δύση, η ζωγραφιά στην ανατολή.

Και ο Νεμάνια έπρεπε να διαλέξει. Τι θα προσπαθήσει να πιάσει πρώτα; Τώρα το ρεύμα του αέρα είναι ευνοϊκό. Μα για πόσο ακόμα θα είναι; Φαίνεται να έχει μόνο μια ευκαιρία. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα έπρεπε να αποφασίσει.

Έτσι κι έκανε...

Με μια γρήγορη, αστραπιαία κίνηση άρπαξε τη ζωγραφιά.

Πού θα έβρισκε άλλωστε ένα τόσο μεγάλο λουλούδι να ζωγραφίσει;

Τώρα το ημερολόγιο πλέον ήταν πολύ μακριά. Δε θα κατάφερνε ποτέ να το πιάσει.

Χάθηκε...

Μα ο Νεμάνια ένιωθε μια περίεργη ευτυχία και ανακούφιση που είχε στα χέρια του ξανά το δώρο της μικρής *Ειρήνης*.

Τη στιγμή εκείνη, είδε να ανοίγουν τα σύννεφα μπροστά του και από την κορυφή που βρισκόταν αγνάντευε στον ορίζοντα μία υπέροχη κοιλάδα. Ήταν η κοιλάδα των ονειρών, ή αλλιώς η χώρα του Μεγάλου Ένα.

Ήταν σίγουρος. Το ένιωθε.

Και τα γκρίζα τείχη που ήταν;

Ο μεγάλος λάκκος;

Η έρημος, την οποία έλεγε το βιβλίο ότι θα έβρισκε;

Δεν τον ένοιαζε και πολύ.

XVII

Σε λίγες ώρες είχε φτάσει στη χώρα του Μεγάλου Ένα. Τα χιλιόμετρα του φάνηκαν μέτρα. Δεν ένιωθε κούραση. Μόνο χαρά κι ευτυχία.

Ο Νεμάνια τα είχε καταφέρει.

Καθώς μπήκε στη χώρα είδε ανθρώπους κάθε λογής. Είδε τη μικρή *Ειρήνη* σε ένα παγκάκι να ζωγραφίζει, αλλά δεν της μίλησε. Δεν ήθελε να τη διακόψει.

Προχωρώντας έβλεπε όλο και περισσότερο κόσμο.

Κάπου στο βάθος είδε τον Σαντιάγο μαζί με τη Φατιμά και τον αλχημιστή να συζητούν. Σε μια γωνιά είδε το μικρό πρίγκιπα να ποτίζει και να περιποιείται το μονάκριβό του λουλούδι. “Πιο ωραίο είναι το λουλούδι που μου χάρισε η Ειρήνη, έστω κι αν είναι χάρτινο” συλλογίσθηκε. Κάτω από ένα δέντρο είδε το φίλο του Έμα να είναι ξαπλωμένος μπρούμυτα και να γράφει κάτι. “Ίσως γράφει κάποιο ποίημα. Ας μη τον ενοχλήσω καλύτερα” σκέφτηκε και συνέχισε τη βόλτα του. Προχωρώντας είδε ένα παιδί -πραγματικά πώς μπορούσε και παρέμενε ακόμη παιδί;- που τα μάτια του ήταν σα δυο στάλες ονείρων. Ξαπλωμένος στη φιλόξενη πρασινάδα της κοιλάδας, διάβαζε την ιστορία της ζωής του. Ήταν ένα βιβλίο με τίτλο *ένα παιδί μετράει τ' άστρα*. Τον λέγανε Μέλιο.

Ύστερα από λίγο συνάντησε έναν επιβλητικό ποταμό που τραγουδούσε ένα σκοπό τόσο ελεύθερο και θείο, σαν προσευχή, που έμοιαζε λες και τον έψελναν ταυτόχρονα χιλιάδες φωνές. Τότε παρατήρησε το γαλήνιο Σιντάρτα και το σοφό Αλ-Μουσταφά μαζί με το Γκοβίντα, μέσα σε μια ξύλινη βάρκα να διασχίζουν τα ιερά αυτά νερά. Πιο κάτω εντόπισε το Λύκο της Στέππας μπροστά σε ένα καθρέπτη, καθώς πρόβαρε ένα νεοφερμένο τζαζ χορό.

Είδε πολλούς άλλους γνωστούς και αγνώστους.

Όλα του φαίνονταν φυσιολογικά.

Ίσως έτσι να ήταν.

Σε ένα μικρό λόφο στο βάθος παρατήρησε έναν άνθρωπο μ' ένα πολύ περίεργο, βαθύ, εξεταστικό, μα συνάμα ήρεμο, γεμάτο καλοσύνη βλέμμα. Η αύρα αυτού του ανθρώπου, που έμοιαζε με ερημίτη, μίλησε κατευθείαν στη ψυχή του Νεμάνια κι έκανε να πλησιάσει πιο κοντά. Προχώρησε μερικά μέτρα μπροστά κι άρχισε να ανεβαίνει την πλαγιά. Τότε ο αινιγματικός αυτός άνθρωπος κοίταξε το Νεμάνια ήρεμα στα μάτια και του είπε:

“Πώς είναι δυνατόν ένα ποτάμι να μη βρει στο τέλος το δρόμο για τη θάλασσα; Καλώς ήρθες στον κόσμο τον επίγειο που κατοικούν τα ουράνια παιδιά”

Ο Νεμάνια έκανε να μιλήσει, τα λόγια αυτά κάτι του θύμισαν, ο παλμός αυτών των λέξεων του ήταν οικείος, μα σκέφτηκε πως άκουγε ένα σοφό και καλύτερα θα ήταν να σωπάσει. Τότε άνοιξε το φράγμα της ψυχής του και άφησε το λόγο αυτού του ανθρώπου να τον πλημμυρίσει.

“Ο καθένας διαλέγει τη πορεία που θα ακολουθήσει. Κάποιοι έχουν περάσει τα γκρίζα τείχη, μα πέφτουνε στο μεγάλο λάκκο και χάνονται. Άλλοι πάλι διασχίζουν την έρημο χωρίς να λυγίσουν, χωρίς καν να σκύψουν να πιουν νερό, όμως η πορεία τους σταματάει στα τείχη. Τα θεωρούν ψηλά και γυρίζουν πίσω.

Υπηρέτησες το άστρο σου και έφτασες εκεί που η ψυχή αληθινά διψούσε να φτάσει. Αγάπησες τον εαυτό σου με τη μεγαλύτερη περιφρόνηση κι όμως στο τέλος δεν τον μίσησες, αλλά τον άλλαξες. Έγινες *τέρας* και *νικημένος*, χορεύοντας μια στο φως, μια στο σκοτάδι πάνω από τη *γιορτή*. Αποχαιρέτησες ευγενικά, ξένε, τη ματαιοδοξία σου, ευχαριστώντας την για το καλό και τη δύναμη που σου προσέφερε.

Τότε λοιπόν πέρασες τα γκρίζα τείχη.

Πολεμιστή -πώς μπορεί να μην είσαι;- πάλεψες με τα πάθη σου, με τις εμμονές σου, νίκησες και πέταξες τους ηττημένους αντιπάλους σου στα λιοντάρια να τους ξεσκίσουν, όμως ευτυχώς κατάλαβες πως τελικά ευγνωμοσύνη πρέπει να τους κρατάς για τα διδάγματα που σου δώσανε. Πολεμιστή -φάνηκες αληθινός πολεμιστής- όταν πρόσταξες τα λιοντάρια να γίνουν γατάκια και να παίξουν μαζί τους, έτσι ώστε να τους κρατήσουν μακριά από το πεδίο της μάχης σου. Πολεμιστή, φάνηκες σπουδαίος πολεμιστής, όταν είπες στον άορατο μάγο να μιλήσει στους πληγωμένους αντιπάλους σου και να τους γιάνει με το φαρμάκι της ελευθερίας, της αγάπης και της γνώσης.

Τότε λοιπόν γλίτωσες από το μεγάλο λάκκο.

Ξένε για μένα δεν είσαι ξένος -πώς μπορεί να είσαι; Άκουσες τα δαιμονισμένα θηρία να ουρλιάζουν κι έγινες κραυγή. Είδες τους ανθρώπους να πετροβολούν τα αστέρια κι έγινες πέτρα στα χέρια τους. Έζησες μεγάλες καταιγίδες κι έγινες σταγόνα της άγριας βροχής. Έτρεξες ανάμεσα σε κεραυνούς και κατάφερους να μπεις στο δέρμα του ουρανού. Πήγες στη πόλη των ωκεανών και έγινες νησί φιλόξενο για τα αγρίμια που 'ναι ελεύθερα στο πνεύμα και καθάρια στην καρδιά.

Τότε λοιπόν πέρασες τη μεγάλη έρημο.

Ανήκεις σ' αυτούς -πώς μπορεί να μην ανήκεις;- που βλέπουν ανθρώπους να γελούν με τη ψυχή τους και τους λένε ότι τελικά η ψυχή τους είναι που γελάει μ' αυτούς, μ' ένα γέλιο θλιμμένο και υστερικό. Ανήκεις σ' αυτούς που πρώτα κάθονται στην άκρη της γιορτής παρατηρώντας τους άρρωστους να τρέχουν ανήμποροι να σταματήσουν και ύστερα γίνονται γλυκόπικρο και τραχύ κρασί που γιατρεύει το λαβωμένο πνεύμα αυτών των ανήμπορων.

Νιώθεις -πώς να μη νιώθεις;- παιδί πετώντας το μανδύα και τα σανδάλια του μεγάλου σοφού, φορώντας τα σκισμένα και λερωμένα ρούχα των παιδιών, κάθεσαι ανέμελα στη γωνία κι ονειρεύεσαι ελεύθερα.

Μιλάς για πραγματική αγάπη -πώς να μη μιλάς;- που φέρνει επανάσταση, μιλάς για επανάσταση αιώνια που φέρνει λύτρωση και για λύτρωση αθάνατη που φέρνει σωτηρία.

Φιλόδοξε δάσκαλε -άραγε πόσα έχεις να μάθεις ακόμη για να γίνεις πραγματικός δάσκαλος;- να πεις στους ανθρώπους για τα γκρίζα τείχη και το μεγάλο λάκκο, να μιλήσεις για τη μεγάλη έρημο και την κοιλάδα των ονείρων. Τότε να τους ρωτήσεις, γιατί συνεχίζουν να πετροβολούν με τόση ορμή τ' αστέρια τους, μέχρι να πέσουν σβηστά στο χώμα. Ύστερα να ακούσεις προσεχτικά, να νιώσεις τις σκέψεις και το παράπονό τους, γιατί έτσι μόνο θα γίνεις δάσκαλος της ψυχής σου και ήρωας των ονείρων σου.

Ταξιδιώτη -πώς μπορεί να είσαι τελικά κάτι άλλο εκτός από αυτό;- συνέχισε το δρόμο σου. Να κοιμάσαι στα βουνά, παρατηρώντας τον κόσμο από ψηλά και να διασχίζεις τις πεδιάδες, εκεί όπου υπάρχουν ακόμη πολλές μεγάλες στρογγυλές πλατείες χτισμένες και πελώρια γκρίζα τείχη υψώνονται. Έχεις πολλά μέρη να γνωρίσεις και πολλοί άνθρωποι σε περιμένουν να τους μιλήσεις.

Ήρθε η ώρα για τη γιορτή των *νικημένων* και των *τεράτων*.

Έχε μαζί σου τη *στάχτη*. Έχε μαζί σου και τη *χρυσόσκονη*.

Ξαπόστασε λοιπόν εφτά μέρες στην καλύβα μου και μετά ξεκίνα πάλι την περιπλάνησή σου. Πιες κρασί από το ποτήρι μου και φάε ψωμί από το ψωμί μου” είπε και γύρισε τη πλάτη του στο Νεμάνια.

“Ευχαριστώ... σοφέ Ζαρατούστρα.

Ευχαριστώ... φωτισμένε Γκοτάμα.

Ευχαριστώ... λαμπρέ Αλλάχ.

Ευχαριστώ... μεγαλοδύναμε Χριστέ.

Ευχαριστώ προφήτη του Μεγάλου Ένα, προφήτη της κοιλάδας των ονείρων.

Ευχαριστώ πραγματικά, όποιος κι αν είσαι, ότι κι αν είσαι...” ψέλλισε ο Νεμάνια.

Όλα του φαίνονταν φυσιολογικά.

Ίσως έτσι να ήταν.

Τότε ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος κοιτώντας κατάματα τον ήλιο, εξαφανίστηκε.

Μέρος Τρίτο:

“Αν τα όνειρα δε γίνονται πραγματικότητα τότε γιατί ονειρευόμαστε;”

Κάποτε υποσχέθηκα ότι θα σας έλεγα πώς ξέρω τόσα πράγματα για το Νεμάνια. Τώρα μπορώ να μιλήσω ελεύθερα.

Σας εξήγησα ότι πολλά γνωρίζω από κοινούς μας φίλους, μα δε σας είπα πώς ξέρω τι έγραφε στο ημερολόγιό του. Θυμάστε που ο αέρας πήρε το ημερολόγιο του Νεμάνια μακριά; Κι εγώ λοιπόν σαν το Νεμάνια αποφάσισα μια μέρα να πάω προς τα τείχη, προς τη χώρα του Μεγάλου Ένα, ή αλλιώς κοιλάδα των ονείρων. Τότε λοιπόν, όταν έφτασα στο παγκάκι της ανηφόρας, εκεί που ο Νεμάνια συνάντησε τη μικρή Ειρήνη, βρήκα μπλεγμένο στα κλαριά εκείνων των δέντρων το ημερολόγιο.

Κάθισα λοιπόν στο παγκάκι να ξαποστάσω και διάβασα το ημερολόγιο του φίλου μας. Μου φάνηκε έργο τέχνης, πραγματικό διαμάντι. Ύστερα από λίγο εμφανίστηκε η μικρή Ειρήνη και μου διηγήθηκε πολλά πράγματα γι' αυτόν, μέχρι και για τη συνάντηση του Νεμάνια με τον αινιγματικό άνθρωπο στο τέλος. Σκέφτηκα λοιπόν να γράψω την ιστορία του σε βιβλίο, το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας. Τότε γύρισα στη μεγάλη στρογγυλή πλατεία και έγινα συγγραφέας.

Τέλος, εδώ οφείλω να σας αποκαλύψω τι είχε διαβάσει ο Νεμάνια στο τρίτο βιβλίο της σειράς για το Μεγάλο Ένα και οπλίστηκε με τόση πίστη και αποφασιστικότητα για το ταξίδι προς την κοιλάδα των ονείρων. Αυτό που είχε διαβάσει, ήταν γραμμένο με μολύβι, όχι πάντως από το συγγραφέα, στην τελευταία κενή σελίδα του βιβλίου. Ο Νεμάνια είχε σκίσει τη σελίδα αυτή και τη φύλαγε σαν κόρη οφθαλμού μες στο ημερολόγιό του, ώσπου να του το πάρει ο αέρας.

*Απόσπασμα:

“Παράξενα αντηχεί η λέξη ‘όνειρο’ στους ρεαλιστές, στους υλιστές της χάρτινης και άδειας από φαντασία στρογγυλής πλατείας. Πόσο μάλλον η φράση ‘κυνηγώ το όνειρό μου’. Σχεδόν τους προκαλεί γέλια. Μα δεν είναι γέλια υποτίμησης και δήθεν ανωτερότητας, μα γέλια αμηχανίας, μην τυχόν και το εννοείς πραγματικά, και τότε τα θεμέλια του βιαστικά χτισμένου τείχους του μυαλού τους αρχίζουν να τρίζουν. Κι από τις χαραμάδες περνά δειλά στην αρχή και με ορμή λίγο αργότερα, η καθαρή αλήθεια. Η αλήθεια της καρδιάς, που σαρώνει με μιας την εικονική αντίσταση της λογικής και της προκατάληψης. Έρχεται τότε η δύσκολη στιγμή που αναρωτιούνται: κι αν έχει δίκιο;

Μα η εύκολη οδός του κατεστημένου και του υποτιθέμενου ορθού κοινωνικά προτύπου δε θα τους απαντήσει, πλέον, σ’ αυτή την ερώτηση. Θα είναι κάτι που θα τους τρώει την εσωτερική γαλήνη που για χρόνια νόμιζαν πως διέθεταν. Θα είναι κάτι που θα τους κάνει να ιδρώνουν, καθώς θα προσπαθούν να σώσουν όσα έχασαν. Όσα ποτέ δεν είδαν. Όσα ποτέ δε θέλησαν να πιστέψουν. Κι όλα αυτά για μια λανθασμένη απόφαση της στιγμής. Για μια ευκαιρία που χάσανε κάπου στην πορεία του γνωστού και του σίγουρου.

Για να φτάσεις να διαβάζεις τούτες εδώ τις γραμμές σημαίνει ότι τα πρόβλεψες αυτά. Στη ζυγαριά του νου σου η εύκολη λύση των πολλών, υπολειπόταν κατά πολύ της δυναμικής του άγνωστου και της περιπέτειας. Είδες τη ζωή σαν όνειρο και το κυνήγησες. Κι αν δεν κάνεις την υπέρβαση, δε θα σου πει κανείς τίποτα. Κανείς δε θα σου ζητήσει εξηγήσεις. Μα αν δεν κάνεις την προσπάθεια, ποιός σου διασφαλίζει αν θα τα βρεις ποτέ με τον εαυτό σου; Με φακό την καρδιά σου μπες στις πιο απόκρυφες σπηλιές των ονείρων σου. Εξάλλου αν τα όνειρα δε γίνονται πραγματικότητα τότε γιατί ονειρευόμαστε;

Με πίστη,
"Ιγκορ"

Επίλογος από έναν αναγνώστη:

Από έναν αναγνώστη, που στα 43 του χρόνια διαβάζοντας την ιστορία του Νεμάνια, θυμήθηκε δύσκολα -μα θυμήθηκε- τη δική του αναζήτηση για τη χώρα του Μεγάλου Ένα που ποτέ δε συνάντησε. Ξέρει ωστόσο καλά που βρίσκεται κρυμμένη.

Στην κάθε του μέρα:

Αν αγαπούσε όχι μόνο αυτούς που τον αγαπούν, αν συγχωρούσε όχι μόνο τους δυνατότερους, αν δικαιολογούσε λιγότερο συχνά τον εαυτό του.

Αν έβρισκε ενδιαφέρουσα τη διαφορετικότητα και δεν απέρριπτε συχνά αυτούς που δεν του μοιάζουν.

Αν μιλούσε πιο συχνά με τον άλλο του εαυτό και δεν τον φίμωνε όταν τον ενοχλούσαν οι επικρίσεις του.

Αν καταλάβαινε νωρίτερα, γιατί ο Πικάσο στην ωριμότητά του ως καλλιτέχνης, εκτίμησε τις ζωγραφιές των παιδιών και της Ειρήνης, που συνάντησε ο Νεμάνια κι άρχισε να ζωγραφίζει όπως αυτή και τα παιδιά όλου του κόσμου.

Αν διέκρινε το κόκκινο χρώμα του Ήλιου, απ' το κόκκινο του αίματος.

Όλα αυτά κι ακόμα περισσότερα, αν τα άθροιζε ένα-ένα στο πέραςμα της ζωής του θα έφτανε στο Μεγάλο Ένα.

Μα πώς;

Μάλλον μόνος του.

Φοβήθηκε...

Ε. Γ.

Παράρτημα:

Εδώ παραθέτω τους στίχους των τραγουδιών από τη συλλογή “το τέρας ξανά στη γιορτή” που έγραψε και ηχογράφησε ο Νεμάνια με το Ντιόν. Η διάθεση των τραγουδιών (+το κρυφό τραγούδι “βροχή” το οποίο ερμηνεύει ο Ντιόν) είναι ελεύθερη μέσω του www.nemania.gr. Κάνοντας click στην κεντρική σελίδα στα δάκρυα της ζωγραφιάς του Νεμάνια, μπορείτε να κατεβάσετε τα τρία τραγούδια. Για το “βροχή” πρέπει να ψάξετε λίγο περισσότερο...

Το τέρας...

*Κάποιος θέλω να 'ρθει να με σώσει
Το χέρι μου να το δει, να με σώσει*

*Είμαι σαν τέρας σε μια μικρή παγίδα
Που με κρατάει σφιχτά σα μια πατρίδα*

*Κάποιος πρέπει να 'ρθει να μου δώσει
Λίγο από τη στάχτη αυτή, να μου δώσει*

*Στην τσέπη να 'χω και γω μισή μερίδα
Όπου πατάω μην ξεχνώ πως δε σε είδα*

*Κάποιος πρέπει να 'ρθει, πριν νυχτώσει
Τα βήματά μου να δει, να τα προδώσει*

*Όπου αέρας φυσά τη μια σελίδα
Έτσι ανοίγω πανιά γι' άλλη πατρίδα*

...ξανά...

*Πρώτη φορά μου που είδα εσένα, όλα αλήθεια ήταν και όλα ψέμα
Σε κάθε βήμα ένιωθα τη ζωή μου, να τριγυρνά σε οάσεις κι έρημους
Μα όλα όταν στράφηκαν σ' εμένα όλα χάθηκαν μαζί με εσένα*

Ξανά, ξανά στο ίδιο έργο, ξανά, ξανά που τόσο αποφεύγω

Και εσύ την μια με θες και πάλι μετά, ξανά, γυρνάς το κεφάλι

Και γω που δεν μπορώ να ματώνεις, ζητάς βοήθεια και με σκοτώνεις ξανά

Σε μία πόλη μοναχός στο κλουβί μου, ψάχνω να βρω μια ανάσα δική μου

*Δώσε μου κάτι, δως μου κάτι να νιώσω, τη μοναξιά μόνος να παγώσω
Δώσε μου κάτι κι ας μην είν' από σένα, όλα χαμένα είναι μαζί με εσένα*

...στη γιορτή

*Κι ας μην αναπνέω, αέρας θα γίνω και μες σ' αυτό το κόσμο θα απλωθώ
Τ' αγρίμια θα δροσίζω κι αυτούς που λαχταράνε αστέρια να κοιτούν με συννεφιά*

*Να κάνω λάθος, μπορεί, μα έχω τρέξει πολύ
Κι ας μη πιστεύεις, μες στη γιορτή σας ψηλά θα με δεις....*

*Το κόσμο αυτό φοβάμαι, δε ξέρω αν το ξέρει, δε ξέρω αν θα αντέξω να τραγουδώ
Στον ήλιο θα χαράξω τη λέξη που φοβάστε, η λέξη που είναι τρόμος για τη γιορτή*

Ο καθένας, λοιπόν, θα δει τον εαυτό του κάπου σ' αυτή την όμορφη ιστορία.
Πότε στο Νεμάνια, στον Έλιος, στον Έμα, στον Ντιόν, ακόμα και στα τείχη.
Πάντα όμως ανάμεσα σε αυτά και τη πλατεία.

Εκτός αν πιστεύει.

Τότε θα έχει την ευκαιρία να γνωρίσει τους προγόνους του Νεμάνια, αλλά και
το/τους δημιουργό/ούς του.

Καλό δρόμο...

Έλιος

Ξένε για μένα δεν είσαι ξένος -πώς μπορεί να είσαι;
Ακουσες τα δαιμονισμένα θηρία να ουρλιάζουν κι
έγινες κραυγή.

Είδες τους ανθρώπους να πετροβολούν τα αστέρια
κι έγινες πέτρα στα χέρια τους.

Έζησες μεγάλες καταιγίδες κι έγινες σταγόνα
της άγριας βροχής.

Έτρεξες ανάμεσα σε κεραυνούς και κατάφερες
να μπεις στο δέρμα του ουρανού.

Πήγες στην πόλη των ωκεανών και έγινες νησί
φιλόξενο για τα αγρίμια που 'ναι ελεύθερα
στο πνεύμα και καθάρια στην καρδιά.

...

Ανήκεις σ' αυτούς -πώς μπορεί να μην ανήκεις;-
που βλέπουν ανθρώπους να γελούν με τη ψυχή
τους και τους λένε ότι τελικά η ψυχή τους είναι
που γελάει μ' αυτούς, με ένα γέλιο θλιμμένο και
υστερικό. Ανήκεις σ' αυτούς που πρώτα κάθονται
στην άκρη της γιορτής παρατηρώντας τους
άρρωστους να τρέχουν ανήμποροι να σταματήσουν
και ύστερα γίνονται γλυκόπικρο και τραχύ κρασί
που γιατρεύει το λαβωμένο πνεύμα
αυτών των ανήμπορων.

...

Νιώθεις -πώς να μη νιώθεις;- παιδί πετώντας το
μανδύα και τα σανδάλια του μεγάλου σοφού,
φορώντας τα σκισμένα και λερωμένα ρούχα
των παιδιών, κάθεσαι ανέμελα στη γωνία
κι ονειρεύεσαι ελεύθερα...

Στο www.nemania.gr μπορείτε
να κατεβάσετε **ελεύθερα** τη μουσική
της ιστορίας του Νεμάνια με τίτλο
«το τέρας ξανά στη γιορτή»